

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 65.

Het geheim van de geldkist.

10 cents.
België 25 cent.

By den stoot tegen de motorboot helde het jacht opzij over.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De modebadplaats.

Onder de modebadplaatsen, die in Normandië en Bretagne in Frankrijk aan de kust van het Kanaal liggen, is Dinard, gelegen aan de bocht van St. Malo, wel de voornaamste.

De afstand is met den sneltrein van Parijs negen uur, en zodoende komt het, dat de landadel geen last heeft van de groote schaar van kleine Parijzer renteniers en kooplieden, die met hun luidruchtigheid en smakelooze toiletten het vroeger zeer voorname Trouville haar bekoorlijkheid ontnomen hebben.

Te Dinard is er geen plaats voor de kleine burgerij van Parijs. Op de mooie rotsen, die in de blauwe bocht van St. Malo vooruitspringen, hebben de baronnen Von Rothschild hun villa's gebouwd; de voorname jockeyclub en de Fransche automobiëclub hebben hier hun zomerverblijf en van de steile hoogten, tegenover een oud zeerooversnest, waaraan de bocht haar naam ontleent, ziet men het slot van den cognac-koning Henessy.

De hotels, die langs het strand staan, vragen zulke hooge prijzen, dat de klein-burgerlijke zomergasten, die zich toch naar Bretagne begeven, hun heil liever westwaarts zoeken, in de meer bescheiden badplaatsen St. Briac en St. Cast.

Het hoofdseizoen van Dinard is gedurende de maan-

den Augustus en September. Dan zijn de eerste families van het land er aanwezig.

Afstammelingen van families, die bekend zijn in de Fransche geschiedenis, komen hier bijeen en al wat de hoofdstad aan hooggeplaatste personen bezit, vereenigt zich hier op de strandpromenade van Dinard, in den kleinen, prachtige schouwburg, of in de speelzalen der casino's, waar roulette, trente et quarante, baccarat en andere spellen worden gespeeld.

In het begin van September had het seizoen zijn top punt bereikt. De aanwezigen voelden zich meer aange trokken door de prachtige diners, die op de terrassen van de voorname hotels gebruikt werden, dan door de kunst der artisten, die op de programma's van den schouwburg vermeld stonden.

Parket en loges bleven ledig en wanneer tegen negen uur des avonds de duisternis inviel en men het lichten der zee kon zien, gingen de groepjes, die tot dusverre op het terras hadden gezeten, uiteen en begonnen zich de speelzalen te vullen.

De koelte viel heden iets vroeger in dan gewoonlijk. In het Westen zag men de ondergaande zon boven den waterspiegel en de gasten hadden de waranda van het hotel bijna allen reeds verlaten.

Behalve een gezelschap van pratende en lachende

Engelschen waren er nog slechts twee heeren, die kalm zaten te rooken.

Beneden hoorde met het spatten der golven; uit de speelzalen drong het geluid der gasten en nu en dan hoorde men het gelach der vroolijke Engelschen te midden van de avondstille.

De beide heeren schenen thans ook genoeg van de eenzaamheid te hebben, want de oudste van hen, een lange, slanke verschijning, stond van zijn stoel op en, zich tot zijn vriend wendende, sprak hij op zachten toon:

„Kom, laat ons ook eens het geluk aan de roulette-tafel beproeven!”

De andere stond eveneens op en, terwijl hij het voorbeeld van zijn vriend volgde, ging hij met hem naar de speelzalen.

Voor den ingang van het casino, waaruit het roepen der croupiers en de stemmen der spelers tot hen doordrongen, bleven beiden een oogenblik staan en hun vorschende blikken gingen over de bonte menigte, alsof zij iemand zochten.

„Daar zit hij”, fluisterde de jongere zijn vriend toe en hij wees daarbij naar een ongeveer veertigjarigen man, die het middelpunt vormde van een kring van dames en heeren.

De oudste der beide vrienden scheen een oogenblik te overleggen, daarna wendde hij zich tot zijn begeleider en sprak met zachte, fluisterende stem:

„Charly, een betere gelegenheid vinden wij nooit weer. Zoolang als Bariller met zijn kornuiten zich hier amuseert, zal hij mij zeker niet storen in mijn doen en laten. Jij blijft hier en moet hem niet uit het oog verliezen. Als hij de speelzalen verlaat, moet je hem volgen en zoodra hij de richting naar zijn villa inslaat, moet ge hem trachten in te halen en mij waarschuwen.”

Zonder van Charly eenig antwoord af te wachten, liep lord Lister, want het was Raffles, de Groote Onbekende, vanuit het Casino naar de breede landstraat, die van Dinard naar het naburige St. Lunaire voert.

Daarginds op een landtong, die zich vrij ver in zee uitstreckte, lag het zomerverblijf van Bariller, den meest eleganten en nietswaardigen deugniet der Parijsche wereld, die op oneerlijke manier een reuzenvermogen had bijeengebracht en die thans bezig was, het op dezelfde wijze te verkwisten.

Er was een bijzondere reden voor, die Raffles naar dezen man deed zoeken. Terwijl iedereen sprak over de daden van den beroemden, geheimzinnigen Rat-

fles, terwijl de Parijsche politie te zamen met Scotland Yard, steeds vergeefsche pogingen aanwendden om den onbereikbaren in hun strikken te vangen, had Bariller in zijn club de soliditeit van zijn brandkast geprezen, waarop ook de kunst van lord Lister niets zou uitwerken.

De couranten hadden deze pochende woorden van den heer Bariller onder het publiek gebracht en zoodoende waren ze ook aan Raffles bekend geworden.

Lord Lister wist niet, hoe hij deze kast, die op een bijzonder vreemde wijze gesloten kon worden en die slechts door het gebruikmaken van geheime cijfers te openen was, bereiken kon.

De schatten bevonden zich in het landhuis tusschen Dinard en St. Lunaire, waar Bariller het grootste gedeelte van het jaar vertoefde.

Raffles begreep, dat hij daarvoor buitengewone middelen noodig had en het plan van heden was alleen om het huis binnen te sluipen, ten einde het kunststuk eens te zien.

Met vlugge schreden verwijderde hij zich van de lichten van het casino en snelde zijn doel tegemoet. Hij wist, dat het niet moeilijk was in het landhuis van Bariller te komen.

Het dienstpersoneel, dat bij het lichtzinnige leven van den heer des huizes nooit onder streng toezicht stond, gaf er geregeld de voorkeur aan, de avonden, waarop de eigenaar der villa afwezig was, buitenshuis aan het strand of in een klein café door te brengen.

Lord Lister had Pointe-à-Julot, zoo heette de landtong, waarop de villa stond, bereikt.

De maan en de oppervlakte der zee verlichtten met haar zilveren glans de omgeving.

Het huis stond op het eind van de landtong en tegen de achterzijde van het gebouw klotsten de golven. Op de tweede verdieping was een open waranda, vanwaar men een prachtig vergezicht had.

Op de breede zuilen, die zich aan beide zijden der waranda verhieven, waren versieringen aangebracht, die, daar ze zeer dicht bij elkaar waren, voor een goed turner een zeer bruikbare ladder vormden.

Door de duisternis beschut en begunstigd door de omstandigheid, dat de landtong onbewaakt was, wilde Raffles langs dezen weg het huis binnendringen.

Zijn vorschende blik, dien hij overal in het rond deed gaan, overtuigde hem ervan, dat hij niet bang behoefde te zijn voor een overrompeling. Voorzichtig

sloop hij langs het ijzeren hek, dat aan de landzijde der villa was aangebracht.

Hij wilde juist den hoek omslaan, toen uit de duisternis een man op hem toesprong. Een revolver werd hem voorgehouden en een stem vol woede en diepen haat, schreeuwde hem toe:

„Nu heb ik je, schurk! De dag der afrekening is gekomen!”

Bliksemsnel sprong Raffles achteruit, hij trok ook zijn revolver en ging den indringer tegemoet; met een druk op den knop van zijn zaklantaarn verlichtte hij de plek.

Maar de man, die met het wapen voor hem stond, scheen geen politieagent te zijn, zooals lord Lister vermoed had. Het gelaat van Raffles was voor den vreemde iets onverwachts.

Het was duidelijk aan diens gelaat te zien, dat hij teleurgesteld was en terwijl hij het wapen liet zakken, zei hij met bevende stem:

„Gij zijt Bariller niet! Ik heb mij vergist, vergeef mij,” en met een vlugge beweging wilde hij vertrekken.

Lord Lister hield hem vast.

„Laat mij!” smeekte de vreemde.

„Ik ben geen inbreker, ik wilde slechts aan den eigenaar van dit huis iets vergelden! Ik verzoek u mij te laten gaan.”

Raffles keek den smeekende vorschend aan.

Ook hij stak daarop zijn revolver in den zak en terwijl hij nogmaals omkeek, om zich te overtuigen, dat er niemand in de nabijheid was, die hem beluisteren kon, zei hij:

„Als gij met Bariller een oude rekening te vereffenen hebt, dan kan ik u daarbij misschien beter behulpzaam zijn, dan gij wel denkt. Kom, ga met mij mede!”

„Wie zijt gij?” vroeg de ander verwonderd.

„Dat zult ge wel gewaar worden”, antwoordde Raffles.

„Als gij mijn naam weet, dan zult ge op mijn hulp meer vertrouwen, dan nu ge mij nog niet kent.”

Zonder antwoord af te wachten, stak hij zijn arm onder dien van den vreemdeling en beide mannen keerden naar den straatweg terug, waar zij in de richting van het casino verdwenen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De man uit het peperland.

In het hotel was alles doodstil. De wijzer van de groote klok boven de loge van den portier wees middernacht. Er brandden slechts twee of drie lampen in de groote vestibule en deze wierpen hun spaarzaam licht door de ruimte. In een der hoeken zat de kellner slaperig en vermoeid en keek met een ontstemd gelaat naar de drie heeren, die in een anderen hoek hadden plaats genomen en die, naar alle waarschijnlijkheid, nog geen plan hadden te vertrekken.

Deze drie personen waren Raffles, Charly en de vreemdeling.

„Kellner!” riep lord Lister, „breng ons een flesch whisky, sodawater, sigaren en sigaretten en dan kunt gij, wat ons betreft heengaan, wij zullen ons verder wel zelf redden.”

De kellner bracht het bestelde en zette het op een kleine tafel, die vlak bij de gasten stond; daarop ging hij heen en de heeren zaten alleen in de eenzame ruimte.

„Begin nu te vertellen!” Hiermede opende lord Lister het gesprek. „Wij hebben u verteld, wie wij zijn en ge behoeft dus niet bang te zijn voor onze onbescheidenheid.

En daar wij naar alle waarschijnlijkheid in den heer Bariller alle drie belang stellen, is het beter, dat wij alles weten.”

De vreemdeling leunde in zijn stoel achterover en begon te vertellen.

„Ik heet Rigodin, ben vijf-en-twintig jaar oud en werd voor drie maanden te Cayenne ontslagen, waar

ik een straf van vijf jaar dwangarbeid, wegens diefstal en inbraak, ondergaan heb."

Deze vreeselijke onthulling scheen alleen op Charly indruk te maken, die den verhaler met wijd opengesperde oogen aankeek; Raffles echter bleef onverschillig en verzocht met een handgebaar den vreemdeling om voort te gaan.

Rigodin begon opnieuw:

„Ik alleen ben verantwoordelijk voor mijn misdaad; verblind door een hopelooze liefde, heb ik de daad uitgevoerd en de gevolgen daarvan waren verschrikkelijker dan ik vermoeden kon, want zij waren de oorzaak van den vroegtijdigen dood mijner weldoenster.

Maar deze misdaad, waarvoor ik alleen boette, heb ik niet alleen bedreven. Opgehitst door een persoon, die mij door haar schoonheid betooverde, heb ik mij door de onervarenheid mijner jeugd daartoe laten brengen en het was Bariller, die de vruchten van mijn misdaad plukte.

Ik had een nicht, die Jeanne heette; zij was evenals ik reeds in haar vroegste jeugd wees geworden en werd opgenomen in het huis van een ongehuwde zuster mijner moeder.

Deze, onze tante, een oude dame, Leriche genaamd, was eigenaresse van een groote bezitting bij Fontainebleau, waar zij woonde.

Zij zorgde voor mijn opvoeding en betaalde mijn studiën, waarmede ik te Parijs begon, toen ik zeventien jaar oud was.

Gedurende de eerste vakantie kwam ik te Fontainebleau en ik was nog geen vier en twintig uur bij mijn tante, toen ik reeds tot over de ooren op Jeanne verliefd was.

Zij scheen dat niet op te merken; zij bewees mij niets meer dan de gewone be'eefdheden en al mijn attenties beloonde zij slechts met een glimlachje of koelen handdruk.

Ik droomde alleen van Jeanne.

Overal zag ik haar mooie verschijning, haar gelaats-trekken, die gelijk waren aan die eener madonna en haar prachtige haardos.

Ik maakte verzen op haar blanke handen en wanneer ik tegenover haar stond, bloosde ik en waagde het niet, een enkel woord te zeggen.

Iederen dag nam ik mij voor, haar in mijn armen te sluiten en haar mijn liefde te bekennen en ook iederen dag hield een al te groote bescheidenheid mij daarvan terug.

Ik had trouwens ook weinig gelegenheid om met haar alleen te zijn, want mijn tante, die reeds tamelijk bejaard was en een hartkwaal had, kon niet meer zonder Jeanne hulp en was steeds in haar nabijheid.

Zelfs des nachts sliep zij met mijn nicht in een zelfde vertrek.

En wanneer de beide vrouwen zich des avonds ter ruste begaven, bleef ik met mijn verlangen alleen.

Op een zeer warmen avond in de maand Augustus, tegen een uur of tien, had ik behoefte aan een glas water. Ik wilde de eetzaal binnengaan en kwam op den weg daarheen door een kleine kamer, die aan het vertrek van tante grensde.

Tot mijn groote verwondering zat Jeanne daar.

Met het hoofd op de hand geleund, zat zij daar te weenen. Zij snikte zoo erg, dat zij niet eens hoorde, dat ik binnenkwam.

Ik naderde haar voorzichtig en vroeg zacht:

„Jeanne, waarom weent gij?"

Zij antwoordde niet.

„Stel vertrouwen in mij en zeg mij wat je zoo bedroeft, misschien kan ik helpen," ging ik voort, want haar tranen deden mij leed.

„Ik zal je geheim bewaren, maar vertrouw het mij toe; met alles wat in mijn macht is zal ik trachten je te troosten."

Met de oogen vol tranen keek zij mij aan en snikte zonder mij te antwoorden.

Ik was toen geen meester meer over mij zelf en begon vol liefde haar haren te kussen; op dat oogenblik had ik moed genoeg om haar mijn liefde te bekennen.

Ik wierp mij aan haar voeten en stamelde:

„O Jeanne! ik bemin je meer dan je kunt vermoeden; ik wil alles doen om je gelukkig te maken."

Ik kuste haar kleeren, legde mijn hoofd op haar schoot; maar toen ik haar hand wilde vatten, riep zij:

„Laat mij, Pascal, laat mij, want ik ben verloren!"

„Wat is er dan met je gebeurd, Jeanne?" vroeg ik. „Waarom ben je verloren? Kan ik niets voor je doen? Laat mij je kleine handen vasthouden!"

Zij stond dat toe, keek mij zeer verwonderd en treurig aan, alsof zij mij voor den eersten keer in haar leven zag; daarna scheen zij te overleggen.

Ik begon opnieuw:

„Wie heeft je wat gedaan? Als het een man is, zal ik hem doden. Spreek! Of is het tante?"

Bij deze woorden trok zij haar hand terug, om haar gelaat daarmede te bedekken.

„Is het tante?" drong ik verder aan.

„Zwijg!”

„Wat heeft zij je gedaan?”

„Niets!”

„Is zij boos?”

Zij zweeg weer, doch met steeds grooter aandrang trachtte ik gewaar te worden, wat tante haar gedaan had, die haar zonder twijfel dit groote verdriet had veroorzaakt.

Ik sloot haar in mijn armen, ik voelde haar hart tegen het mijne kloppen, maar zij bleef steeds zuchten, en sprak eindelijk:

„O, Pascal, je kunt niets voor mij doen, want ik ben verloren; voor mij blijft niets over dan de dood, er is geen redding meer mogelijk!”

Plotseling, nadat zij mijn vermoeden, dat zij iets verkeerd had gedaan, had tegengesproken, verhaalde zij mij het volgende:

„Ik heb een groote domheid begaan. Toen tante acht dagen geleden te Lyon was, heb ik een zekere som uit haar kas genomen om een rekening te betalen.

Ik wilde dat geld niet stelen, maar ik nam het, omdat de betaling niet tot het einde der maand kon worden uitgesteld en met de bedoeling om het, zoodra ik geld kreeg, terug te geven.”

„Wees niet beangst, vertel mij gerust alles!” sprak ik.

„Nu moet zij morgen een groot bedrag betalen voor een bezitting, die zij gekocht heeft en als zij dan haar kas naziet, ontdekt zij alles. Het vermoeden kan alleen op mij vallen, want ik ben de eenige, die weet, hoe de brandkast geopend kan worden.”

„Zeg mij, hoe dat kan,” vroeg ik nieuwsgierig.

„Het geheime woord is Stella,” zei Jeanne snikkend en voegde daar onmiddellijk aan toe: „maar zeg het in Godsnaam aan niemand!”

Zij schreide hevig, slechts enkele keeren werd haar schreien afgebroken, door de in doodsangst uitgesproken woorden: „Morgen word ik voor een dievegge aangezien! Morgen ben ik eerloos!”

Haar verdriet sneed mij door het hart.

Tevergeefs trachtte ik haar te troosten, tevergeefs herinnerde ik haar aan de goedheid van onze tante, die haar nicht zeker niet aan de schande zou overleveren.

Het was vergeefsche moeite, niets kon haar geruststellen; de tranen rolden onophoudelijk langs haar wangen en zuchtend riep zij, dat zij wilde sterven.

Ik was geen meester meer over mij zelf, ik wist nauwelijks meer wat ik deed, zoo erg had de wanhoop van dit meisje, dat ik liefhad, mij terneer geslagen.

Ik legde mijn arm om haar heen, kuste haar op de betraande oogen en terwijl ik met mijn hand liefkozend over haar haar streek, zei ik plotseling:

„Jeanne laat ons te zamen vluchten!”

Verrast keek zij mij aan.

„Maar men zal ons vervolgen!”

Ik kon geen tegenspraak meer dulden: „Onder mijn bescherming ben je veilig; waar ik je heen breng, vindt men ons niet.”

Ik voelde, hoe zij in mijn armen beefde en toen ik haar op den mond kuste, verloor ik de rest mijner bezinning.

„Het geld, dat wij voor onze vlucht noodig hebben, nemen wij uit de brandkast,” fluisterde ik en Jeanne, die, zoo als ik eerst later ontdekte, slechts comédie speelde, ging bereidwillig op mijn voorstel in.

Zij fluisterde mij toe:

„Er zijn nog vijftigduizend francs in de brandkast,” en daarop sloot zij mij den mond met harts-tochtelijke kussen.

Eindelijk maakte ik mij uit haar omarming los en terwijl zij achter bleef ging ik op mijn teenen naar de slaapkamer mijner tante.

Ik opende voorzichtig de deur, wierp nog een blik op Jeanne en trad daarna binnen.

In het midden der kamer hing een lampje, dat het slaapvertrek spaarzaam verlichtte.

Tante Leriche lag slapend in haar bed; haar goedig gelaat was in het kussen verborgen, een ontbloote arm hing over den rand van het ledikant.

Mijn oogen zochten de brandkast, die in een hoek der kamer stond. Ik zag haar en ging op het doel af. Ik stond er reeds bij en wilde haar openen, toen ik plotseling achter mij een vreeselijken gil hoorde.

Ontsteld wendde ik mij naar het ledikant van mijn tante.

Met starende oogen zat zij overeind in haar bed. Wanneer ik ook duizend jaar oud mocht worden, zal ik haar blik niet vergeten.

Toen ik haar wilde naderen, kwam een rochelend geluid uit haar mond; zij viel in haar kussen terug; ik snelde op haar toe, wilde haar beetpakken, doch te laat... zij was dood!

Een aanval van beroerte had een einde aan haar leven gemaakt.

Sprakeloos stond ik voor haar legerstede. Het bloed stelde in mijn aderen en mijn haren rezen te berge.

Plotseling stond Jeanne naast mij. Ik weet niet meer hoe alles zich heeft toegedragen. Wat ik deed, ge-

beurde in een toestand van zinneloosheid. Wij spraken weinig, maar ik volgde al haar bewegingen.

Zij trok mij naar de brandkast en opende de ijzeren deur. In beide vakken lag goud- en zilvergeld opgestapeld en daarnaast een bundel papieren van waarde.

„Neem!” riep zij mij toe.

Ik stak eerst het goud en daarna het zilver bij mij.

„En de papieren?” vroeg zij mij.

Ik domkop, nam zonder nadenken ook de geïds-waardige papieren.

„En de juweelen?”

Ik nam ook deze en toen mijn zakken gevuld waren, vroeg ik:

„Is dat alles te zamen een waarde van vijftigduizend francs?”

„Ja, met de papieren en juweelen is het wel honderduizend francs.”

„Goed,” antwoordde ik, „nu wil ik het paard zadelen en andere kleeven aantrekken; maak je ook voor de reis gereed.”

„Dat kan spoedig genoeg gebeuren,” antwoordde zij; „laten wij elkaar aan de kleine parkdeur ontmoeten.”

Het was nog geen middernacht, wij hadden dus nog vier uur tijd; ik opende het venster en sprong naar buiten.

Intusschen wreef de dievegge zich van plezier de handen en riep:

„Je bent gered, Frederik! God zij dank, ge zijt gered!”

Dat heb ik natuurlijk eerst later vernomen.

Zij ging naar haar kamer terug, sloot deze af, ontkleedde zich en ging te bed, terwijl ik Sultan, het beste paard uit den stal, zadelde

Rigodin hield met zijn verhaal op, en Raffles, die opmerkzaam had geluisterd, en wien geen woord ontgaan was, maakte van de pauze gebruik om een nieuwe sigaar aan te steken.

„U waart natuurlijk de bedrogene”, sprak hij tot den nieuwen bekende, terwijl hij hem een glas whisky inschonk.

Rigodin antwoordde niet onmiddellijk, hij scheen eerst de bitterheid der herinneringen met den inhoud van het glas dat hij in één teug ledigde, naar beneden te willen spoelen. Toen vervolgde hij:

„U hebt het juiste woord uitgesproken. Ik was bedrogen en zoo erg als het maar kon.

Deze Frederik was niemand anders dan Bariller, die

destijds zonder middel van bestaan in Parijs omzwierf en op de een of andere manier Jeanne had veroverd.

Voor hem had zij gestolen. Hij wist zeer goed, dat het geld, dat zij hem gaf, uit tante's schatkist kwam.

Ik heb al deze zaken eerst later vernomen. De som, die in de brandkast ontbrak, was veel grooter, dan Jeanne mij had verteld, en daar een ontdekking onvermijdelijk was, moest ik in de val geraken, die men voor mij had opgezet. Doch ik zal de gebeurtenissen niet vooruitloopen. Ik wil u verder vertellen, hoe dwaas ik was. —

Ik wachtte aan de parkdeur, doch Jeanne kwam niet.

Ik bond het paard vast en keerde naar huis terug.

Doch de kamers van mijn tante waren plotseling afgesloten. Ik riep zacht Jeanne's naam, doch niemand antwoordde mij, en de angst, ontdekt te worden, maakte mij bijna krankzinnig.

Ik keerde naar de parkdeur terug en wachtte op Jeanne met wie ik wilde vluchten. Eindelijk begon het dag te worden. Door doodsangst gedreven, sprong ik op mijn paard en reed weg.

Te Boisy-le-Roi, een klein gehucht, dat in de richting naar Parijs twee mijlen van Fontainebleau verwijderd ligt, stapte ik af en ging in een herberg.

In mij streed de ontzettende angst voor de vervolgers met het onbedwingbare verlangen naar Jeanne, die niet kwam, en die ik met een koortsachtig ongeduld verwachtte. Doch mijn hartstocht was sterker dan mijn angst.

In plaats van te vluchten en van den voorsprong, dien ik had gebruik te maken, liet ik wachtend den voormiddag voorbijgaan en keerde naar de landstraat terug, in de hoop Jeanne te ontmoeten. Te vergeefs, zij kwam niet.

Toen ik naar de herberg terugkeerde, wachtte de politie reeds op mij. Ik werd onmiddellijk gearresteerd. Later bracht men mij voor den rechter, en daar ik nog altijd aan Jeanne's liefde geloofde, nam ik alle schuld op mij.

Ik werd tot dwangarbeid veroordeeld.

Eerst toen ik te Cayenne kwam, waar men alles vernemen, hoorde ik ook, dat Jeanne zich de geheele erfenis van tante Leriche had toegeëigend, en een jaar later met Bariller trouwde. Van een medegevangene, die een speelmakker van Bariller geweest was, vernam ik dit alles.

Ik hoorde, dat de schurk na mijn veroordeeling in den kring van zijn vrienden mijn domheid bespottelijk had gemaakt; ik hoorde, dat Jeanne, die ik nog

altijd liefhad, reeds voor mijn aankomst te Fontainebleau de geliefde van dezen schurk was geweest, en nu werd mij alles duidelijk.

Mijn eerste gedachte was, alles te verraden, doch voordat ik mijn plan kon uitvoeren, ontving ik een nieuw bericht, dat al mijn plannen in duigen wierp.

Jeanne was korten tijd na de bruiloft gestorven en Bariller werd alleen eigenaar van het groote vermogen, dat hij door mijn domheid verkregen had.

Ik gaf mijn wraakplannen op, of beter gezegd, ik stelde ze tot later uit.

Toen ik uit de galeien werd ontslagen, zocht ik Bariller op. Hij was reeds hier te Dinard en ontving mij in zijn villa te Point-à-Julot.

Toen ik zijn studeervertrek binnentrad, begon ik te beven. Een ontzettende schrik verlamde mij de tong en een vreeselijke herinnering kwam mij voor den geest.

In den hoek van het vertrek stond de brandkast van mijn tante Leriche.

Ik stamelde verlegen wat ik wenschte.

Bariller wees mij minachtend af, en toen mijn blik op de brandkast viel, sprak hij spottend:

„Doe geen moeite meer om mijn geld te krijgen.

Ik heb den werktuigkundige de brandkast laten veranderen, op Stella reageert zij niet meer, dus spaar je moeite.” En minachtend voegde hij er aan toe: „ik

ben ook niet zoo dom, mijn geheim aan een vrouw toe te vertrouwen.

Voor mijn erfgenamen heb ik het geheime woord in mijn portefeuille, en daaraan zult ge niet komen.”

Toen wees hij mij de deur.

Ik stond machteloos tegenover hem, en ging naar het naburige St. Lunaire, waar ik het plan opvatte, mij op de een of andere wijze van het geld meester te maken.

Gisteren had ik een besluit genomen. Ik moest Bariller doodden, hij had het aan mij verdiend, en dan stond mij de weg naar zijn brandkast open. Ik kon mij dan van de middelen voorzien, die het mij mogelijk zouden maken, aan de andere zijde van den oceaan een nieuw leven te beginnen. Het berouw, dezen schurk te hebben gedood, zou mij de toekomst niet verbitteren.”

Rigodin had zijn biecht geëindigd.

Lord Lister stond op en legde hem de hand op den schouder:

„Dank het toeval, dat ge mij op uw weg ontmoettet. Men doodt geen mensch. Moord is het eenige, wat nooit weer te herstellen is. Ik zal je helpen je doel te bereiken, en het vooruitzicht, dat Bariller in het leven blijft en machteloos moet aanzien, hoe een ander hem zijn buit wegneemt, zal uw wraak nog zoeter maken”.

DERDE HOOFDSTUK.

Een oude bekende.

Bariller zat op de waranda van het hotel en keek naar de aanlegplaats, waar op de golven een licht en sierlijk zeiljacht schommelde.

Zij belangstelling gold minder het vaartuig dan de eigenares ervan, een jonge dame, die twee dagen geleden in Dinard was aangekomen, en wier blonde schoonheid de gezamenlijke mannelijke badgasten van het plaatsje het hoofd op hol bracht.

Niemand wist iets nauwkeurigs van haar.

In het hotel had zij zich als mevrouw Leontieff op

de vreemdelingenlijst laten inschrijven, en onmiddellijk op den dag van haar komst was beneden aan de aanlegplaats van het hotel het jacht Tamise verschenen, waarop zich slechts een man van ongeveer dertig jaar bevond, en waarop de interessante schoone dagelijks tochtjes van langeren of korteren duur ondernam.

Mevrouw Leontieff scheen op de stilzwijgende huldingen, die haar dagelijks werden bewezen, geen acht te slaan. Behalve met den bootsman, die haar bevelen met slaafsche onderdanigheid uitvoerde, sprak

zij met niemand. Des te verrassender was het, dat zij op kokette wijze de bewonderende blikken van Barillier beantwoordde.

Dit was nog onbegrijpelijker, omdat deze man geen knap uiterlijk had, en de onbeschaamde scherts der leegloopers, die hem omringden, schreven zijn verovering op mevrouw Leontieff toe aan zijn groot fortuin.

De ijdelheid van den rijkaard werd er natuurlijk door geveleid, dat de schijnbaar ongenaakbare slechts voor hem eenige opmerkzaamheid toonde en toen hij haar nu schooner dan ooit uit het hotel op de waranda zag komen, stond hij op en volgde haar langs de houten trappen, die naar de aanlegplaats voerden.

Zij scheen zijn komst te verwachten, want zij bleef staan, totdat hij haar genaderd was, en dankte met een zeer beminnelijk lachje voor zijn onderdanigen groet.

Met de trotsche zekerheid, dat hij een overwinning zou behalen, begon Barillier het gesprek:

„Vergeef mij, mevrouw, doch het schijnt, alsof u alleen aan zee zijt gekomen, om met uw zeiljacht over de golven te zweven.”

De dame begon te lachen

„Zeker, mijnheer, te Parijs moet ik mij dit genoeg ontszeggen.”

Barillier keek haar uitdagend aan en terwijl hij beproefde, zijn stem een vleienden klank te geven, antwoordde hij:

„En aan de arme mannen, die op het land moeten blijven en u alleen met de oogen mogen volgen, denkt u in het geheel niet?”

Zijn bedroefde toon scheen mevrouw Leontieff te amuseeren.

„Wanneer het u zoo moeilijk valt aan land achter te blijven, heb ik er niets op tegen, dat u mij op mijn zeiltocht vergezelt.”

„Wilt u mij dat inderdaad toestaan?” vroeg hij met vroolijke verbazing.

„Ja, waarom niet? Ik ben juist van plan een kleinen zeiltocht te ondernemen. Wilt u mee?”

„Bijzonder gaarne!” antwoordde Barillier en kuste dankbaar de hem toegestoken kleine hand.

De bootsman had het jacht losgemaakt en wachtte zijn gebiedster, die echter aarzelde om in te stappen.

Terwijl Barillier een poging deed om haar hand te kussen, keek de mooie onbekende naar alle kanten opmerkzaam om zich heen. Boven aan het einde van den strandboulevard ontdekte zij een auto, waarvan de chauffeur haar met de hand een teeken gaf.

Zij bekommerde zich daar niet verder om, doch liet

zich, gesteund door de hand van haar begeleider, door hem bij het instappen in de waggelende boot helpen.

Met krachtige hand stiet de man de boot van de aanlegplaats af, sprong toen naar den mast, vanwaar hij het kleine roer kon bereiken, en bestuurde uitstekend het sierlijke vaartuig.

Er woei een frissche bries, en de boot met alle zeilen gespannen, schoot trotsch door de golven, een lange witte streep achter zich latend.

„Is het niet gewaagd, dat zulk een groote boot slechts door één persoon bestuurd wordt?” vroeg Barillier.

Mevrouw Leontieff lachte om zijn vrees, toen kreeg zij een verrekijker, die in de boot lag, bracht dien naar haar oogen en bekeek daarmede schijnbaar de dansende golven.

Zij bemerkte echter ook, dat een automobiel, met razende snelheid langs den straatweg naar het Westen rijdend, ongeveer op dezelfde hoogte bleef als het jacht, dat de golven doorkliefde.

Het was de automobiel, waarvan zij den chauffeur op den boulevard opgemerkt had en die terzelfdertijd, toen de boot afvoer, op weg was gegaan.

Door den verrekijker herkende zij den man, die achter den chauffeur in de auto zat.

Het was Raffles en gerustgesteld legde zij den kijker neer en begon zich met haar gast te onderhouden.

Het jacht vloog pijlsnel over de golven. De bocht van St. Malo en het daaraan liggende Dinard werden steeds kleiner en verdwenen eindelijk achter de ombuiging der kust.

Het begon te schemeren en in de verte werd reeds het licht van den vuurtoren van kaap Frehel zichtbaar.

Men had reeds anderhalf uur gevaren, terwijl Barillier niet had opgelet, dat het reeds laat werd, omdat hij geheel onder den indruk was van de aangename gesprekken, die hij met mevrouw Leontieff voerde.

Hij keek werktuigelijk op zijn horloge.

„Pardon, mevrouw,” zei hij verwonderd, „als wij nog aan het diner zullen deelnemen, is het hoog tijd dat wij terugkeeren”.

In plaats van te antwoorden, greep de dame haar kijker en keek naar de kust.

Zij scheen daar met alle aandacht iets te zoeken.

Zij staarde voortdurend, maar datgene, waarnaar haar blikken zochten, was nergens te ontdekken; de automobiel was en bleef weg.

Verontrust legde zij den kijker neer en wierp een be-

zorgden blik op den bootman, die door dezen beantwoord werd met een eenvoudig schouderophalen.

Doch nog in het laatste oogenblik verdween de onrust, en met hetzelfde vroolijke gelaat dat zij te voren had vertoond, wendde zij zich tot Bariller:

„Ik vind het niet noodzakelijk, dat wij te Dinard eten. Wanneer u het goed vindt dan gaan wij te St. Caste landen, dineeren daar en varen dan in den maneschijn terug.

De zee is gelukkig zeer kalm, wij behoeven dus voor geen stoornis te vreezen”.

Bariller nam met dit voorstel genoegen, want hij wenschte het samenzijn met deze schoone vrouw zoo lang mogelijk te rekken.

Mevrouw Leontieff sprak eenige woorden met den bootman en deze draaide het roer dadelijk naar links en wendde de zeilen.

Het jacht vloog spoedig daarop over de golven, naar het strand van St. Caste.

Een kwartier voordat het bovenstaande gebeurde, was de automobiel plotseling achter St. Briac staan gebleven.

„De duivel moge mij halen...” vloekte lord Lister en zocht aan alle kanten van de automobiel, die volstrekt niet meer vooruit wilde; „het schijnt dat er booze geesten in het spel zijn!”

Rigodin was van zijn zitplaats gesprongen en lag op zijn rug tusschen de raderen en draaide aan allerlei schroeven.

„Daar begrijp ik niets van”, zei hij, terwijl hij geheel bemorst weer te voorschijn kwam; „alles schijnt toch in orde te zijn.”

Raffles bleef plotseling staan en zag den andere verwonderd aan.

„Is er wel benzine genoeg?” vroeg hij.

Rigodin keek hem aan alsof hij hem niet had begrepen; daarna nam hij het deksel van den benzinehouder, maar liet het onmiddellijk weer vallen; want tot zijn schrik was er geen droppel meer in.

De mannen zwegen een oogenblik, spoedig echter begonnen zij hartelijk te lachen.

Hun vreugde was echter van korten duur.

„Wij kunnen niet verder,” sprak Rigodin.

„Wees nu maar kalm!” riep Raffles uit. „Wij moeten in elk geval zoo spoedig mogelijk het een of ander doen.”

Daarna sprak hij in zichzelf:

„Als hij maar geen domheden begaat!” hij ging naar de auto en nam er een verrekijker uit.

Aan de rechterzijde van den straatweg, tusschen dezen en het strand, was een heuvel van ongeveer dertig meter hoogte; van den top van dezen heuvel had men een vergezicht over zee.

Raffles ging naar boven en Rigodin volgde hem.

Toen hij op den top was gekomen, keek hij om zich heen. Hij zocht een spoor van de boot op de water-vlakte.

De vertraging die door het ontbreken van benzine ontstaan was, kon het geheele plan in duigen werpen en voor de uitvoering van dit plan had men de ongelukkige Tatiana Komartschef laten komen, dezelfde die hij eens te Parijs uit een groot gevaar gered had en die hem uit dankbaarheid daarvoor zeer toegeneegen was.

Ieder oogenblik was nu kostbaar, want het doel was toch om met de verbondene bijeen te komen op wier tegenwoordigheid van geest men mocht rekenen, maar die zonder eenige tijdning op de afgesproken ontmoeting moest wachten.

Plotseling nam Raffles den kijker van zijn oogen weg en terwijl hij met zijn rechterhand naar het Westen wees, toonde hij een kleine, witte stip aan, die aan den horizon zichtbaar werd.

„Daar is Charly”, met deze woorden wendde hij zich tot Rigodin. „Tatiana en Bariller zitten vooraan, Charly zit achter het zeil, aan het roer”.

Thans nam Rigodin den kijker en een enkele blik in de richting waarheen Raffles gewezen had bevestigde diens mededeeling.

De beide mannen bedienden zich voortdurend van den kijker, maar de toenemende duisternis maakte hun verkenningen steeds moeilijker.

„Zij keeren om, zij varen naar de landingsplaats van St. Caste! Tatiana is zeker niet op tijd gekomen!”

„Zij wil zeker te St. Caste wachten, in de hoop dat wij haar bereiken.

Zij zal misschien denken, dat wij haar van de hoogte af gezien hebben.”

Rigodin had deze woorden met eenige opgewondenheid aangehoord.

„Maar hoe kunnen wij zonder benzine te St. Caste komen?” vroeg hij nu.

„Zelfs als wij benzine hadden, zou dit nog zeer moeilijk zijn. De straatweg buigt nu naar rechts, dan naar links en het is de groote vraag of het Tatiana gelukken zal, Bariller zoo lang aan de praat te houden!”

„Maar ik wilde aan Charly alleen niet gaarne de

uitvoering van ons plan overlaten, dat kon verkeerd uitloopen."

„Wat moeten wij dan nu beginnen!" zei Rigodin.

„Wij moeten probeeren, een boot machtig te worden, waarmede wij aan de overzij kunnen komen", verklaarde lord Lister.

„Maar waar zullen wij die krijgen?"

Raffles keek in het rond en bemerkte, dat op ongeveer een halven kilometer afstand zich het visschersdorp St. Briac bevond.

Tusschen eenige oude barken en andere schepen zag men een kleine motorboot aan het strand van het visschersdorp liggen.

„Kijk Rigodin", zei Raffles, „deze boot moeten wij hebben, het mag kosten wat het wil. Dat is het eenige middel, wat ons in staat kan stellen ons doel nog te bereiken."

Met rassche schreden gingen zij van den heuvel af, begaven zich naar het strand van de zee op wier golven hun eenige en laatste hoop nu gevestigd was.

Hijgend kwamen zij in het visschersdorp aan.

Een oude man zat gemoedelijk zijn pijp te rooken op zijn vaartuig. Dit was een goed onderhouden motorboot.

Vol nieuwsgierigheid keek de oude man naar de beide, hem onbekende personen.

Maar voordat hij den vreemdeling nog iets vragen kon, nam lord Lister het woord:

„Zeg eens, oude heer, wilt ge mij tegen hooge belooning uw motorboot gedurende een uur afstaan?"

De schipper keek de vreemdelingen eenigszins verlegen aan.

„Neen mijnheer, van dit schip verwijder ik mij geen seconde, ook niet wanneer ik daarmede zeer veel geld verdienen kon."

Lister en Rigodin keken elkander wanhopend aan.

Zij vertelden den zeeman van hun automobiel, van hun afspraak te St. Caste en dat zij een onuitsprekelijk verlies moesten lijden, wanneer zij niet op tijd in deze plaats aanwezig konden zijn.

Kortom, ze haalden den braven en goedigen schipper over om, hun in hun voornemen behulpzaam te zijn.

Zij kwamen overeen, dat zij den schipper vijfhonderd francs zouden geven en hun automobiel als onderpand zouden laten.

Zoo spoedig mogelijk werd nu het vaartuig voor de afreis gereed gemaakt. Raffles, die de behandeling der machine goed verstond, nam het roer in handen en kort daarop vloog het scheepje over de watervlakte, naar het doel, dat reeds lang bereikt had moeten zijn, — naar St. Caste, waar mevrouw Leontieff en Bariller zich bevonden

VIERDE HOOFDSTUK.

John Raffles als zeeroover.

In het kleine casino van de badplaats St. Caste zaten Tatiana Komartscheff, bijgenaamd mevrouw Leontieff, en Bariller aan een diner, waar, gij gebrek aan afwisseling, die de kleine spijskaart van het hotel aanbod, de champagne een hoofdrol speelde.

Bariller, die volgens gewoonte reeds meer dan genoeg van den wijn gedronken had, poogde te vergeefs de stemming van zijn nieuwe vlam beter te maken.

De gemoedsstemming van mevrouw Leontieff was na het verdwijnen der automobiel aanmerkelijk slechter geworden. Op de attenties van Bariller lette zij niet meer zooveel als bij het bēgin van haar kennismaking; zij lette bijna niet op zijn vleierijen en haar angstige blikken vestigden zich voortdurend op de zee, alsof vandaar verlossing moest komen.

De werking van het overtollig gebruik der champagne maakte het Bariller onmogelijk, om de veranderingen in de houding van zijn begeleidster waar te nemen, en hij bemerkte ook niet, hoe telkenkeer, wanneer zij uit de vensters keek, de gestalte van den bootsman te voorschijn kwam, die hen op den zeiltocht begeleid had en die telkens met een hevig hoofdschudden het een of ander gebaar van zijn meesteres scheen te beantwoorden.

Intusschen was Charly wanhopend, want het plan, dat hij met Raffles en Rigodin overlegd had, scheen geheel te mislukken.

Hij had het jacht vastgelegd en terwijl Tatiana en Bariller in het restaurant hun souper gebruikten, keek hij overal angstig rond, of de beide personen, wier auto men uit het oog had verloren, niet naderden.

Hij hoopte nog steeds, dat door een gelukkig toeval deze anderen nog bij hen zouden komen; hij kon deze hoop maar niet opgeven, want het scheen hem te gewaagd zijn plan alleen uit te voeren.

Doch zijn wachten scheen te vergeefs; onophoudelijk ging hij naar de vensters van de eetzaal om Tatiana door een afgesproken teeken te kennen te geven, dat

men thans wel van de uitvoering van het plan moest afzien.

Het kleine strand, dat zich achter het hotel bevond, was op dit late avonduur geheel verlaten.

Het was volkomen duister geworden en de lichtstralen, die door de vensters naar buiten drongen, waren door den nevel niet duidelijk zichtbaar.

Charly was juist weer bij het jacht geweest en had daar te vergeefs gezocht naar eenig teeken van het naderen der vrienden.

Teleurgesteld keerde hij terug en ging naar het hotel.

De branding achter hem, die wit schuim op het land wierp, was zoo sterk en het geruisch der golven dreunde zoodanig dat elk geluid daardoor verstomde.

En zodoende hoorde Charly niet, dat een kleine motorboot ratelend uit den nevel opdook, snel de witte golven doorsneed en naar het strand liep.

Twee personen sprongen er uit en een blik op het slechts weinige meters verwijderde jacht van mevrouw Leontieff ontlokte hun een kreet van vreugde.

„Zij zijn er toch nog”, zei Raffles tot Rigodin.

Want het waren inderdaad de beide mannen, die uit de boot stapten en die, nadat zij hun vaartuig vastgelegd hadden, tegen het strand opklommen.

In het hotel aangekomen, bemerkten zij Charly, die door de vensters in de eetzaal keek. Voor zij hem nog konden bereiken, zagen zij door de vensters, dat Bariller opstond, Tatiana zijn arm bood en met haar naar den uitgang van het hotel ging.

Onmiddellijk stond lord Lister achter zijn vriend en legde den man, dien hij verrast had, de hand op den schouder.

Charly keerde zich verwonderd om.

„Wij zijn het”, fluisterde Raffles snel, „ik zie, dat wij nog ter rechter tijd komen!”

„Wat moet er nu gebeuren?” vroeg Charly, „is het voor heden niet reeds te laat?”

„Nee,” antwoordde Raffles, „wij kunnen nog alles afdoen. Let wel op hetgeen ik je zeg en tracht nu nog gelegenheid te vinden, Tatiana op de hoogte te brengen, opdat wij door haar niet gestoord worden.

Rigodin en ik hebben een motorboot. Jij moet nu in je zeiljacht stappen, met het plan om terug te keeren. Je moet niet te ver in zee gaan, blijf liever zoo dicht bij de kust, als de branding dit veroorlooft.

Door den nevel beschut volgen wij jou en op het oogenblik, waarop ik het geraden oordeel, zal onze motorboot tegen je jacht aanzeilen en het tot kenteren noodzaken.

Als dit gebeurd is, dan moet je vooral op Tatiana letten, opdat haar geen leed overkomt. Laat al het overige aan mij over, ik zal voor het verdere zelf zorgen.”

Voordat Charly nog tijd had, zich te bedenken, voordat hij nog een woord kon zeggen, was lord Lister in de duisternis verdwenen.

Bariller en mevrouw Leontieff verschenen nu aan den uitgang van het hotel.

Charly ging naar hen toe en leidde hen langs het smalle voetpad naar de landingsplaats, waar het jacht lag.

Het ging niet gemakkelijk Bariller, die door het gebruik van te veel wijn het evenwicht had verloren, in de waggelende boot te brengen.

Charly nam hem op en zette hem voorzichtig op een bank. Daarop ging hij naar Tatiana, die nog altijd op de landingsplaats stond, om haar bij het instappen behulpzaam te zijn.

Van dit oogenblik maakte hij gebruik om haar het bericht mede te deelen van de komst van Raffles en Rigodin.

Een zucht van verlichting kwam over haar lippen en vroolijk sprong zij in het jacht.

Charly scheen nu weer geheel en al bootsman te zijn.

Hij maakte de touwen los, stiet het schip van wal en trok het zeil omhoog. Om zijn lastgeefster en haar begeleider scheen hij zich in het geheel niet te bekommeren; zijn ambt en de zorg voor de boot namen oogenblikkelijk al zijn opmerkzaamheid in beslag.

De wind was gunstig. Hij blies de zeilen op en het schip ging in de verlangde oostelijke richting, naar Dinard.

Terwijl Charly met zijn linkerhand de lijn van het zeil vasthield, ging hij naar het roer.

Tatiana had in de nabijheid van Bariller plaats genomen. De vroolijkheid, die haar verlaten had sedert

het verdwijnen van de auto, scheen terug te keeren en met een lachend woord liet zij toe, dat de beschonkene zijn arm om haar slanke taille sloeg.

De dronkenschap van haar begeleider werkte de uitvoering van het plan in de hand en daar van het oorspronkelijke plan was afgeweken, begreep zij niet, wat Raffles in zijn schild voerde.

Maar zij wilde zich er verder het hoofd niet mede breken, want zij wist maar al te goed, dat zij volkomen vertrouwen kon op de tegenwoordigheid van geest van Lister.

Het was geheel en al donker geworden. De maan, die men tot nu toe achter de nevelsluiers nog eenigszins had kunnen zien, was daardoor thans geheel verduisterd en slechts in de verte zag men de lichten schijnen van de dorpen langs het strand.

De bootsman overlegde juist of het geen tijd werd om de lantaarn aan den mast op te hijschen, toen Tatiana plotseling een gedruisch hoorde, dat haar deed beven.

Zij hoorde het geluid van een onzichtbare motorboot.

Zij sperde haar oogen wijd open en trachtte met haar blikken de duisternis te doorboren.

Onmogelijk! De duisternis was ondoordringbaar en het water scheen niets dan een zwarte vlakke.

Zij beefde.

Bariller kwam dicht naar haar toe en vroeg:

„Wat mankeert u, mijn lieve, zijt gij ongesteld?”

Zij wilde antwoorden. Maar op hetzelfde oogenblik dook een donkere massa voor hen op.

Plotseling volgde een gekraak en een schreeuw!

De motorboot, het spookschip zooals de vliegende Hollander, dook uit de duisternis op en had hen aangevaren.

Het lichte zeilscheepje werd opgeheven en Bariller, die toch reeds zijn evenwicht niet kon bewaren, sloeg tegen den mast en viel als bewusteloos op den bodem van het schip.

Het geroep: „Charly!” drong uit de vreemde motorboot en oogenblikkelijk had de schipper van het zeilschip alles begrepen.

Hij sprong op Tatiana toe, die, bleek van schrik, zich aan den mast vasthield.

Met zijn sterken arm tilde hij haar op en reikte haar aan de handen toe, die over den rand van het vreemde schip werden uitgestoken.

Daarop greep hij de verschansing van het schip en met een ruk sprong hij aan boord van de motorboot.

Dit geheele voorval had zich in eenige minuten afgespeeld. Nauwelijks waren Tatiana en Charly aan boord van de motorboot, of deze voer verder.

Het omgekantelde jacht dreef op de golven en de maan, die nu helder scheen, wierp haar licht op het witte zeil, dat men door den nevel kon zien.

Tatiana staarde naar de plek, waar de ramp had plaats gehad. Zij spande zich in om den samenhang van deze geschiedenis te begrijpen, toen zij plotseling een angstkreet slaakte:

„Om 's hemels wil, waar is Bariller? — Hij verdrinkt! hij moet gered worden!”

„Daarmede is men reeds bezig,” antwoordde lord Lister geruststellend, „laat mij maar begaan! Alles wat wij doen geschiedt immers om Bariller in handen te krijgen!”

Op hetzelfde oogenblik ging hij naar de machine en wierp het roer om, zoodat de boot opeens terugkeerde naar de plaats, waar het jacht op de golven dreef.

Raffles gaf Charly een wenk om bij hem te komen en gaf hem zwijgend het bevel over den motor.

Daarna stond hij op en over de verschansing leunend, keek hij over de watervlakte, waar hij het zeil van het gekantelde scheepje zag.

Het was dit zeil, dat de gekenterde boot nog boven water hield, en toen zag hij tevens Bariller, die half bewusteloos op het zeil dreef.

De ramp had hem ontnuchterd en met een zwakke, klagende stem riep hij: „Help mij! Help mij!”

„Wij komen reeds!” riep Raffles hem toe en boog zich verder over den rand van zijn vaartuig, dat door Charly naar de plaats des onheils werd gestuurd.

Bariller wilde zijn rechterhand aan zijn redder toesteken.

Op dit oogenblik gingen de golven over het zeil en drukten het naar beneden.

De boot ging onderste boven en Bariller verdween in de diepte.

„Om 's hemels wil, hij verdrinkt!” schreeuwde Tatiana, die met koortsachtige spanning de pogingen tot redding had aangezien.

„Om 's hemels wil! wij moeten hem tot elken prijs redden!”

Ook Rigodin, die naast Raffles stond, maakte zich gereed, om over den rand van de boot te springen, om den man dien hij haatte, het leven te helpen redden.

„Laat dat!” zei lord Lister, „dat kan ik beter doen!”

Hij trok Rigodin terug en vlug, voor er nog een ant-

woord gegeven kon worden, had hij zijn bovenkleeren uitgetrokken.

„Blijf vooral in mijn nabijheid, Charly!” riep hij zijn vriend toe, en wierp zijn kleeren in het midden der boot.

Daarop sprong hij overboord, het water spoot over hem heen en in hetzelfde oogenblik verdween hij in de golven.

Bevend, en met ingehouden adem, bogen Tatiana en Rigodin zich over het water, terwijl zij niet in staat waren, een woord te spreken.

Charly zat aan het roer, dat hij met een ijzeren vuist vasthield; hij had zijn blik op het water gericht, om dadelijk op de plaats te kunnen komen, waar zijn vriend zou opduiken.

Er verliep een minuut — een minuut vol angst en zorg — een minuut, die de drie menschen in de boot een eeuwigheid toescheen.

Op eens kwam, op een afstand van ongeveer tien meter, Raffles opduiken.

Reeds wilde Charly de boot naar hem toe sturen, toen Raffles hem terug hield.

„Nog niet! Ik heb hem nog niet!” en onmiddellijk was lord Lister weer in het water verdwenen.

Het nat spoot hem om de ooren. Hij had een der lijnen van het zeil gevonden en nu tastte hij er langs, omdat hij vermoedde, Bariller onder de gekenterde boot te zullen vinden.

Hij durfde zijn oogen niet te openen, want hij kon de pijn van het zeewater niet verdragen en het zou ook nutteloos geweest zijn, want het was zoo duister, dat het onmogelijk was iets te herkennen.

Hij tastte zoekend om zich heen; op eens had zijn hand een arm te pakken; — hij had Bariller gevonden.

Hij trok hem naar zich toe en dook met hem naar boven.

Hij was echter teleurgesteld in zijn vermoeden, den verdrinkende bewusteloos te vinden. Toen het hoofd van den geredde boven water kwam, keerden de levensgeesten dadelijk terug, maar met deze ook de wanhoop.

Hij klampte zich aan zijn redder vast, die armen noch beenen gebruiken kon en voelde, dat zijn krachten langzaam verdwenen.

Toen deed Raffles het eenige, wat hij in deze omstandigheden doen kon; hij pakte Bariller beet en wilde hem opnieuw onder water drukken, maar dit gelukte hem niet.

De wanhoop verleende den ander buitengewone kracht.

Met een ijzeren vuist hield hij het lichaam van lord Lister vast en trok het naar benden. Een schreeuw — en het water omsloot hen beiden.

Dit voorval had nauwelijks een seconde geduurd en toen de boot verscheen, verrieden slechts de opstijgende luchtbellens de plaats van den strijd.

Tatiana, die bijna bewusteloos was geworden, boog zich voorover. „Raffles!” wilde zij roepen, doch de woorden bleven haar in de keel steken.

Charly sprong op. De boot lag stil en reeds maakte hij zich gereed om overboord te springen, om zijn vriend ter hulp te komen, toen diens hoofd op eenige meters afstand plotseling boven de oppervlakte van het water verscheen.

„Blijf!” schreeuwde hij, „ik heb hem!”

En bij het heldere licht der maan, die thans te voorschijn kwam, zagen zij, dat Raffles op zijn rug kwam aanzwemmen, met de armen naar beneden, alsof hij tegen iets worstelde.

Drie paar handen werden den redder toegestoken. Het lichaam van Bariller werd bewusteloos en druipend uit het water getrokken.

Charly trok hem in de boot, terwijl Raffles, geholpen door Rigodin en Tatiana, over den rand van het schip klom.

Lister zonk uitgeput op een bank neer. De tegenstand van den ander had hem doodelijk vermoeid en zijn krachten waren daardoor geheel uitgeput. Hij moest dus even uitrusten.

Maar terwijl hij andere kleeren aantrok, keerde zijn vroegere wilskracht spoedig terug en hij wijdde zijn opmerkzaamheid weer aan Bariller, die bewusteloos op den bodem van het vaartuig lag.

Het ratelen van den motor, die de boot nu weer snel naar het oosten dreef, had iets onaangenaams in den stillen nacht.

Men hoorde een zacht hoerageroep, waarmede Rigodin de beide zwemmers ontving. De opgewondenheid was nu wat bedaard.

Charly nam het roer weer in handen.

„Niet te snel, Charly!” vermaande Raffles.

Tatiana stond nu inderdaad op het punt, het bewustzijn te verliezen. Een oogenblik leunde zij tegen de boot aan en sloot de oogen. Vervolgens boog zij zich met groote krachtsinspanning over den bewusteloozen Bariller.

„Spoedig — hij kan ieder oogenblik bijkomen! —

Bijna had ik ze gehad, hier, in den rechter borstzak!” riep zij.

Raffles nam een electriche staaf uit zijn zak en stak die aan.

Naast hem zat Rigodin, in de eene hand een zakdoek, in de andere een flesch met chloroform — men kon nooit weten — zooals hij zeide.

Mevrouw Leontieff tastte in den borstzak van den bewustelooze. Deze was leeg.

„In het water gevallen!” fluisterde zij ontsteld.

„Weet u stellig, dat zij zich daar bevond?” fluisterde Raffles met bevende stem.

„Ik meende zoo iets gevoeld te hebben,” antwoordde zij.

Intusschen had Rigodin haastig de andere zakken van Bariller betast.

„Stil toch! stil!” waarschuwde zij.

„De zijzak is stevig dichtgeknoopt.”

Men legde den bewustelooze ruw op zijn zijde en knoopte den zak los. Met een greep had Tatiana de lederen portefeuille er uitgehaald en geopend. Lord Lister lichtte haar bij.

„Hier is niets — hier ook niet,” stamelde zij angstig. Doch allen werden verstijfd van schrik, toen zij een smalle strook perkamentpapier uit een kleinen zak, die aan den binnenkant was aangebracht, te voorschijn haalde. Ja, dat was het. Getallen en letters!

F R I 32 — N. O 17 — S. R. vier keer 13. 2. B.

Nu was het gezelschap allesbehalve op zijn gemak. Raffles en Rigodin haalden notitieboekjes te voorschijn, en terwijl de boot door Charly voorzichtig gestuurd werd naar hun doel, copieerden zij de strook perkamentpapier.

Toen lazen zij het elkander voor, terwijl de anderen controleerden. Toen alles nauwkeurig was genoteerd, werd de strook perkamentpapier weer zorgvuldig op zijn plaats geborgen en de zak weer toegeknoopt.

Allen haalden diep adem. Niemand sprak een woord. Plotseling werd deze onaangename stilte door een kreet verbroken, die allen door merg en been ging.

Pascal Rigodin, de voormalige galeiboef, had de gebalde vuisten hemelwaarts gericht, zijn verwrongen gelaat naar de wolken gewend en met een stem, waarin men tegelijkertijd haat, droefheid en vreugde vernam, uitgeroepen:

„Dank!! — Dank!! — o groote, rechtvaardige God — Dank!!”

Het was tegen twee uur des morgens, toen de rentmeester en tegelijkertijd de portier van de villa Pointe-

à-Julot, de oude Didier, plotseling door het gedruisch van het alarmsignaal uit zijn slaap werd gewekt.

Nog half in slaap stond hij van zijn legerstede op, inwendig zijn heer vervloekend, die waarschijnlijk weer stomdronken naar huis kwam en zich niet van den huissleutel kon bedienen.

Doch nauwelijks had hij het portaal der villa geopend, toen zijn houding veranderde.

Vóór hem stond, in het flauwe schijnsel van een zaklantaarn, een elegante dame en achter haar twee onbekende heeren, die het bewustelooze en doornatte lichaam van Bariller droegen.

De dame stamelde gejaagd een verklaring van een bootongeval en de gelukkige redding van den heer, en voordat de oude Didier van zijn schrik bedaard was, hadden de heeren den bewustelooze in huis gedragen en waren met hun last de trappen opgeklommen.

Verschrikt en nauwelijks in staat een woord te spreken, geleidde de oude man de late bezoekers naar de slaapkamer van Bariller.

De kamerdienaar werd gewekt, die den geredde spoedig uitkleedde, en terwijl de dame beneden aan de voordeur bleef wachten, hielpen de beide vreemdelingen den bewustelooze naar bed brengen.

Het duurde een poos, voordat de geschiedenis geëindigd was; eindelijk was het zoo ver, dat een der vreemdelingen Didier zeide onmiddellijk een dokter te ontbieden.

De rentmeester deed dit, toen gingen de „redders” heen, Bariller alleen aan de hoede van zijn kamerdienaar overlatend.

Toen zij bij de voordeur kwamen, troffen zij de dame, die zich in dien tijd met het slot van de deur had beziggehouden, en nu als resultaat daarvan de oudste der vreemdelingen een wasafdruk overhandigde.

Deze nam het aan, alsof het de natuurlijkste zaak van de wereld was en stak het in zijn zak.

Daarop wendde hij zich tot Tatiana en sprak, nadat hij zich er van had overtuigd, dat er niemand in de buurt was, die zijn woorden kon hooren:

„Wacht nu tot de dokter komt, je moet je rol tot het eind spelen.

Daarna laat je je door je kamerdienaar naar je hotel terugbrengen.

Wij verdwijnen nu.”

De elegante dame antwoordde met een nauwelijks

merkbaar knikje; de beide mannen gingen naar buiten in het nachtelijk duister, bereikten in een paar schreden den straatweg, waar na eenige oogenblikken zich een derde bij hen voegde en met dezen persoon waren zij weldra geruischloos in een zijstraat verdwenen.

Zij begaven zich door de visscherswijk, die een pijnlijk contrast vormde met de overdadige weelde der voorname hotels van Dinard, naar de haven, waar nog eenige herbergen geopend werden.

In een benauwde achterkamer van een havenkroeg werd fluisterend over de gebeurtenissen van den avond gesproken, terwijl de whisky de doodelijk vermoeide mannen, in wie de lezer natuurlijk reeds lang Raffles, Charly en Rigodin heeft herkend, verwarmde en verkwikte.

Raffles sprak:

„De botsing was niet zonder gevaar, en toen de kerel mij met zich mee trok onder water, geloofde ik werkelijk, dat mijn laatste uur had geslagen!

Maar het noodlot scheen het anders te hebben gewild en mijn tijd was nog niet gekomen.

Maar hoe het ook zij, het voornaamste is, dat wij het geheime woord van de brandkast van Bariller hebben!”

En met een uitdrukking van tevredenheid op het gelaat, ledigde lord Lister een glas van de vóór hem staande whisky.

„En de huissleutel?” vroeg Charly na een korte pauze.

Hij was niet mee geweest naar het huis van Bariller, maar had zijn vriend op den straatweg gewacht.

„Ik heb prachtige wasafdrukken. Voor morgenavond heb ik ze nauwkeurig nagemaakt,” antwoordde Raffles.

„Wij hadden misschien beter gedaan, eenvoudig den sleutel van Bariller te nemen, in plaats van die omslachtige wasafdrukken”, waagde Rigodin het op te merken.

„Zoo, opdat hij ze morgenochtend reeds zou hebben gemist!” riep Raffles uit.

„Nee, nee, mijn waarde, vertrouw maar gerust op mijn systeem, ik doe geen overtollig werk, maar wat moet gebeuren, dat mogen wij uit gemakzucht niet achterwege laten.”

Daarop werd betaald en het drietal verliet de herberg om hun hotels op te zoeken.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De schaakspeler.

De gevolgen van den zeiltocht waren voor Bariller niet van ernstigen aard. Een onschuldige verkoudheid noodzaakte hem wel-is-waar, den volgenden dag in huis te blijven en verhinderde hem daardoor de verdere kennismaking met de mooie mevrouw Leontieff voort te zetten.

Doch zijn ijdelheid werd zeer gestreeld, toen reeds in den loop van den voormiddag een bediende van het hotel verscheen, waar de bekoorlijke vreemdelinge logeerde, die uit naam van de dame naar den toestand van den patiënt informeerde.

Bariller straalde van vreugde en toen tegen den avond de dokter kwam, die hem ten strengste verbod zijn kamer te verlaten, verzocht hij dezen dringend of hij dit den volgenden dag kon doen.

De dokter aarzelde en eerst na het aanhoudend aandringen van zijn patiënt gaf hij eindelijk toe, doch onder voorwaarde, dat Bariller onmiddellijk naar bed moest gaan en een sterk werkend slaapmiddel moest innemen, dat hem moest waarborgen voor een onafgebroken nachtrust tot den volgenden morgen.

Wanneer de dokter met Raffles een verbond had aangegaan, had hij niets beters kunnen doen, om diens plan in de hand te werken, doch lord Lister vermoedde op dit oogenblik nog niet, hoe het toeval zijn plan ter hulp kwam.

Om negen uur lag Bariller op uitdrukkelijk verlangen van den dokter te bed, en eenige minuten later lag hij in diepe rust.

In de villa was het zeer stil, en de oude Didier nam, onder het rooken van zijn pijp, op een stoel voor den ingang van het gebouw plaats.

Sedert eenige dagen had hij met een landsman kennis gemaakt, een Auvergner, die evenals hij, bij een rijken heer die zich op de badplaats Dinard bevond, in betrekking was en van zijn vrije avonduren gebruik maakte, om zijn landgenoot op te zoeken en met hem over de herinneringen van hun geboorteplaats te spreken.

Chabert, dat was de naam van dezen nieuwen vriend, was een aardige kerel, waar men gezellig mee kon praten.

Hij kwam weliswaar uit een ander gedeelte van Auvergne, doch hij had evenals Didier denzelfden hartstocht als alle Auvergners, hij was een bijzondere liefhebber van het schaakspel.

Het waren gewoonlijk lange en interessante verklaringen, die meestal met theoretische voorstellen begonnen en ten slotte in een kroeg aan het schaakbord eindigden.

Charbert speelde uitstekend, doch nog lang niet zoo goed als Didier en de vele partijen, die gedurende den tijd van hun korte kennismaking gespeeld werden, werden regelmatig door den ouden huismeester van Bariller gewonnen.

Doch Chabert was een nobele verliezer, die het er niet bij liet, om op den verloren inzet, dat wil zeggen op een flesch rooden wijn te trakteren, doch nog altijd eenige kruiken appeldrank, en tot versterking nog een glas jenever ten beste gaf.

En wanneer de oude Didier dan opstond, om naar huis terug te keeren, was hij den jongeren landsman dankbaar, dat hij geregeld zoo hulpvaardig was, zijn waggelenden gang te steunen en hem vol zorg tot aan de voordeur van Pointe-à-Julot te brengen.

Het was op slag van tien, toen men Chabert op den grintweg, die van den grooten weg naar het landhuis van Bariller voerde, gewaar werd.

Toen hij hem in het oog kreeg, stond Didier op, liep hem, zoo snel als zijn oude beenen dit veroorloofden, tegemoet en begroette hem zoo hartelijk mogelijk.

Langzaam stapten de beide vrienden op en spoedig, want het gesprek begon altijd met hetgeen er voor nieuws dien dag was voorgevallen, had Chabert vernomen, dat Didiers patroon tegen zijn gewoonte thuis was gebleven.

En ook de reden daarvan bleef niet voor hem verborgen, want lachend deelde hem Didier mede, hoe

Bariller, die zich niet over een bijzondere liefde bij zijn personeel kon verheugen, bij een zeiltocht in het water was gevallen en nu ten gevolge van een erge verkoudheid het bed moest houden.

Doch dit gewone dienstbodenpraatje hield de belangstelling der beide vrienden niet al te lang gaande; spoedig waren geschiedenissen van hun geboorteplaats aan de orde.

Nu werd het gesprek levendiger en hun stemmen klonken luider dan noodig was.

Chabert had een schaakplan voorgesteld, en de beide vrienden waren het over de beste en kortste oplossing niet eens.

„Maar je bent toch een domkop!” verklaarde de jongste. „Hoe kun je het dan klaar spelen, met het paard en de koningin den koning „schaakmat” te zetten.”

De oude Didier stond op en met een aanmatigend lachen en vol zelfbewustzijn zag hij op zijn vriend neer.

„In tien zetten ben je schaakmat.”

„Doch oudje, ik wed met je om een flesch wijn, dat je geheel en al op een dwaalspoor bent!”

Lachend had Chabert dit geroepen, en met de overtuiging dat hij gelijk had, reikte Didier hem bereidwillig de rechterhand.

„Top, uitgemaakt! De zet is jou! Ik verheug mij reeds bijzonder op de flesch wijn”.

De jongste stond nu ook op, greep de hand van zijn vriend en beiden betraden den gewonen weg naar de haven, toen reeds na eenige stappen Didier plotseling stilstond:

„Ja, vandaag kan ik niet mede gaan”.

„Waarom niet?” vroeg Chabert ten zeerste verwonderd.

„Bariller is ziek en alleen thuis, en wanneer hij ontwaakt en naar mij verlangt, en ik niet aanwezig ben, krijg ik beslist onaangenaamheden!”

„Ach, Bariller slaapt toch zoo vast!” sprak Chabert, om zijn vriend gerust te stellen.

„Dat is wel zoo, doch hij kan toch wakker worden!” antwoordde de andere bedachtzaam.

„Ach, onzin, dat is onmogelijk! Je bent eensklaps zoo angstig geworden, zeker omdat je de weddenschap kunt verliezen!”

Het was voldoende, deze verdenking uit te spreken, om het eergevoel van den schaakspeler in Didier op te wekken en elke andere zienswijze te smoren.

Half misnoegd begaf hij zich weer op weg en bromde alleen nog:

„Je bent gisteren ook niet gekomen, ik heb tot elf uur op je gewacht.”

„Dat was inderdaad mijn schuld niet!” antwoordde Chabert schouderophalend. „Ik moest mijn meester op een grooten automobieltocht vergezellen, en wij kwamen eerst om drie uur des morgens terug.”

Tien minuten later zaten Didier en Chabert in de beroekte herberg aan de haven. Naast hen stond een flesch roode wijn op de tafel en tusschen hen in lag een schaakbord.

Met beide armen op het tafelblad leunend, de bovenlichamen voorovergebogen en de blikken als betooverd op het schaakbord gericht, speelden zij beiden met een aandacht, alsof van iederen zet hun bestaan afhing.

De geheele wereld om hen heen werd vergeten, hun belangstelling daarin verdween geheel en al, en al hun zinnen, oogen en ooren werden door den hardnekkigen strijd op het schaakbord in beslag genomen.

Er werd nauwelijks een woord gesproken, men vergat zelfs te drinken, en de uren verdwenen als minuten.

Chabert speelde heden met een geestdrift en een scherpzinnigheid, die den ouden Didier ten hoogste verwonderde. Al zijn zetten waren eerst goed overlegd.

Iederen pion verdedigde hij met onvermoeide standvastigheid, en wanneer hij eens een zet verloor, dan gelukte het hem bepaald de volgende zetten te winnen en de tegenpartij schaakmat te zetten.

De strijd werd hoe langer hoe verbitterder, en wat Didier ook beproefde, het was hem vandaag onmogelijk Chabert te kunnen slaan.

Wanneer de oude man had kunnen zien, wat eenige minuten van hem verwijderd, in de villa, die aan zijn bewaking was toevertrouwd, voorviel, dan zou zijn belangstelling in het vernuftige spel spoedig afgekoeld zijn, en had hij iets anders te doen gehad, dan zich het hoofd er over te breken, hoe hij den koning van zijn tegenpartij schaakmat kon zetten.

Doch Didier zag en vermoedde niets, en deze argeeloosheid was wel het beste, wat hem kon gebeuren, want zien en vermoeden had in dit geval nog iets meer kunnen beteekenen.

Terwijl de oude Didier zich met hart en ziel aan het schaakspel wijdde met Charly — want Chabert was niemand anders dan de getrouwe vriend van Lord Lister — kwam van den grooten weg, die ook naar Barillers villa leidde, Raffles zelf in gezelschap van Rigodin te voorschijn.

Zij kwamen van de haven terug, waar een blik door de ruiten der kroeg hen er van overtuigde, dat het plan, om den ouden huisbewaarder een poos ver van zijn plicht te houden, gelukt was, en zij maakten zich nu gereed om het tweede en meer belangrijke gedeelte van hun plan, dat ook tegelijkertijd het moeilijkste was, uit te voeren.

Zij zagen er uit als een paar badgasten, die in den zwoelen zomernacht van een late wandeling profiteerden, en niemand zou bij den aanblik van deze twee onberispelijk gekleede gentlemen hebben vermoed, welke donkere plannen hen op dit late uur nog wakker hielden.

Onverschillig, alsof er werkelijk slechts van een wandeling sprake was, naderden Raffles en Rigodin *Pointe-à-Julot*.

Bedaard betraden zij den grintweg, die naar het landhuis voerde, en beklommen de beide steenen trappen naar de vestibule.

Rigodin scheen eenigzins bevreesd te zijn, doch de vastberadenheid, waarmede zijn beschermer te werk ging, boezemde hem het grootste vertrouwen in.

Alsof hij de rechtmatige eigenaar van het huis was, nam lord Lister een sleutel uit den zak en opende de deur.

Beiden slopen naar binnen, de deur werd langzaam weer gesloten, en stil en vreedzaam lag de villa van Bariller in den maneschijn.

„Tot nu toe is alles goed gegaan,” fluisterde Raffles, ruimer ademhalend, toen hij de deur achter zich gesloten had. „En nu, mijn waarde, is oppassen de boodschap. Geen gedruisch, geen overtollig alarm. De slaapkamer van Bariller is wel is waar door twee andere vertrekken van de kamer verwijderd waar de brandkast staat, doch in onzen toestand, en vooral bij dergelijke ondernemingen, kan men niet te voorzichtig zijn.”

Bij deze woorden nam hij uit den borstzak van zijn smoking een zwart fluweelen masker en bond dit voor zijn gelaat. Rigodin volgde met bevende handen zijn voorbeeld.

Hij voelde zich in deze ondoordringbare duisternis niets op zijn gemak, en met de handen langs het houten beschot van den muur rondtastend, fluisterde hij Raffles toe:

„Ik ben bang, dat ik struikel, zullen wij niet liever licht aansteken?”

„Nee, het schijnsel kan ergens opgemerkt worden”, sprak hij.

„Hier, houd je aan mijn hand vast en volg mij, ik ken den weg zeer goed.”

Tastend liepen zij langs de muren tot aan de trap, die naar de eerste étage leidde.

De dikke traplooper, die de treden bedekte, maakte hun schreden onhoorbaar.

„Zoo, nu links, fluisterde Raffles.

Sluipend gleden zij over de gang voorbij de ziekenkamer van Bariller, tot aan de deur, die naar de studeerkamer van den heer des huizes voerde. Lord Lister drukte krachtig op de klink. De deur was gesloten.

„Vervloekt, dat maakt ons een streep door de geheele rekening,” ontsnapte het zacht aan zijn lippen, en dit onverwachte struikelblok scheen Rigodin het laatste gedeelte van zijn moed te benemen.

„Laat ons toch terugkeeren! Het is in elk geval beter,” fluisterde hij.

„Spreek geen onzin,” antwoordde Raffles verontwaardigd, „wanneer de sleutel niet van binnen steekt, zijn wij in twee minuten binnen; anders blijft ons niets anders over dan door het venster naar binnen te klimmen.

„Dat doe ik echter niet gaarne, want ik moet de vensters daarvoor uitsnijden, en het ligt volstrekt niet in mijn bedoeling onzen lieven vriend Bariller onmiddellijk te laten merken, dat wij zijn bezitting verkleind hebben.”

Hij had, terwijl hij dit zeide, een soort looper uit zijn zak gehaald en stak deze nu voorzichtig tastend in het sleutelgat.

„De sleutel steekt er tot ons geluk niet in,” fluisterde hij, ruimer ademhalend, tot den angstig luisterenden Rigodin.

Toen knutselde hij zoo gedruischloos, als de omstandigheden het slechts veroorloofden, aan het slot, en plotseling sprong de deur open.

Met ingehouden adem bleven beiden een oogenblik geduldig op den drempel staan, en traden toen het vertrek binnen. Links in den hoek stond, tegen den muur, de zware brandkast, wier sterke constructie met alle inbrekerskunsten den spot scheen te drijven.

Nu nam Raffles eerst zijn electriche lantaarn uit den zak en begon licht te maken.

Het gele schijnsel gleed vluchtig door het vertrek, en eindelijk wendde Lister de volle weerkaatsing op het gelaat van zijn makker.

Deze stond sidderend en doodsbleek achter hem en keek hem angstig in het gelaat.

Hij moest onwillekeurig lachen bij het gezicht van

dit beeld van ellendige vrees, en spottend fluisterde hij hem toe:

„Te veel energie hebt ge ook niet uit Cayenne meegebracht!”

„Wanneer ik ten minste maar een wapen had in geval van nood!” stamelde Rigodin.

Een minachtende blik trof hem uit de doordringende oogen van Raffles:

„Om domheden te begaan! Ik denk er niet aan, bij mijn ondernemingen menschenlevens op het spel te zetten.

„Het wapen, dat ik bij mij heb, is voldoende om in tijd van nood ons beiden te verdedigen, en ik ben koelbloedig genoeg, het altijd zoo te gebruiken, dat geen ongeluk kan gebeuren. Doch nu spoedig aan den arbeid!”

Hij naderde de brandkast en kreeg zijn notitieboekje uit den zak.

De flauwe schemering der electriche lantaarn bescheen het papier en het combinatieslot van de brandkast.

„F. R. I. 32,” las lord Lister met zachte, nauwelijks verstaanbare stem voor, terwijl Rigodin met door opgewondenheid bevende handen op den knop van de hem bekende letters en cijfers drukte.

„N. O. 17,” dicteerde Raffles verder. Vervolgens weer een pauze, terwijl Rigodin het mechaniek liet spelen, waarbij het slot zachtjes klikte.

„I. R.” ging het verder.

Klik!

„En nu viermaal 13. 2. B. Voorzichtig! Vier maal achter elkander, wij mogen geen fouten maken, anders loopt alles verkeerd.”

Door de doodelijke stilte van het vertrek drong nu zacht, bijna onopgemerkt, als een droppel, die plasend op een waterkaraf valt, het klikkende gedruisch van het slot, en opmerkzaam controleerde Raffles telend de vier herhalingen van het cijferslot.

Rigodins hart klopte zóó hevig, dat men het bijna kon hooren, en ook werd lord Lister plotseling zeer opgewonden, toen de deur van de brandkast, nadat op den laatsten knop gedrukt was, van zelf openging.

Hij verlichtte met de electriche lantaarn het inwendige der brandkast.

Het eerste, waarop hij stiet, was een bundel brieven, die met een rood zijden lint waren vastgebonden en in een hoek lagen.

Rigodins blik viel op het schrift van den bovensten brief.

„Dat is Jeanne's hand!” fluisterde hij, „dat zijn brieven van Jeanne!”

„Ha! Des te beter!” antwoordde Raffles, „die kunnen ons misschien van grooten dienst zijn. Daar, neem ze,” en hij gaf den bundel aan zijn beschermeling, die ze met koortsachtige handen ontving en in den zak stak.

„Nu willen wij zien, of wij geen wezenlijke waarde vinden,” begon lord Lister en opnieuw ving hij aan, de brandkast te onderzoeken.

Achter een leeg kistje lag een tamelijk groot pak met papieren van waarde.

Raffles schoof ze weg.

Hij wist, hoe gevaarlijk het was, zich zulke dingen toe te eigenen, en zijn hand greep naar een pak banknoten, dat achter de effecten lag.

Het waren bankbiljetten van duizend francs in drie bundels.

Lord Lister nam zich voor het oogenblik niet den tijd, ze na te tellen, doch hij schatte ze met een ervaren blik.

„Het zullen er ongeveer driehonderd zijn,” fluisterde hij, „om ze te tellen hebben wij later den tijd. Bariller is een gek, dergelijke sommen in zijn huis renteloos te laten liggen.”

Hij deed de bankbiljetten in zijn zak, en keek nog eens in de brandkast, doch daar was niets meer in, wat de bijzondere belangstelling waard was, en lord Lister wendde zich weer tot Rigodin. Deze drong tot vertrek aan.

„Gauw, wij moeten weg! De huisbewaarder kan terugkomen, wij komen er dan niet uit.”

„Ach neen, mijn waarde,” antwoordde Raffles, „zoo veel haast heb ik niet. Ik zal jou ten pleziere niet van mijn gewoonte afwijken.”

„Doch wij hebben hier toch niets meer te doen,” sprak Rigodin.

„Zeker!” haastte zich de groote onbekende te antwoorden, „het is mijn oud principe, om overal op de plaats van mijn verboden werkzaamheid, mijn visitekaartje achter te laten.”

„Wat moet dit beteekenen?” vroeg Rigodin stom van verbazing.

„Dat zult ge onmiddellijk zien,” antwoordde lord Lister en gaf hem tegelijkertijd zijn electriche lantaarn. Hij haalde een wit, verzegeld couvert te voorschijn en legde dat duidelijk zichtbaar in het bovenste vak van de brandkast, daarop ging hij het kunstma-

tige slot onderzoeken, waarvan Rigodin geen begrip had.

„Maar u bederft het slot,” fluisterde Rigodin hem toe.

„Wees daar maar niet bang voor”, antwoordde Raffles lachend. „Ik verander het slechts eenigszins.

Onze waarde vriend Bariller moet ook eenige moeite ondervinden, wanneer hij weer bij zijn schatten wil.”

Dat scheen Rigodin aan te staan, zoodat ook hij begon te lachen.

„Welk cijfer kiest u?” vroeg hij.

„Dat zal ik je later zeggen”, kreeg hij ten antwoord.

Raffles had zijn bewerking aan het slot geëindigd. Hij sloot de zware ijzeren deur, en hiermede was het moeilijke werk volbracht.

Voorzichtig slopen beiden naar buiten en stonden na eenige seconden weer op het door de maan helder beschenen voetpad, waarlangs zij weer den straatweg bereikten.

De kroeg aan de haven was verlaten, achter de toonbank van het buffet stond de kastelein en wierp van tijd tot tijd ontevreden blikken op de beide spelers, die, in hun schaakspel verdiept, niet schenen te bemerken dat het reeds laat geworden was.

Bijna alle figuren waren reeds van het schaakbord verdwenen; Chabert bezat alleen nog den koning, dien hij van het eene veld naar het andere schoof.

De oude volgde met gramstorigen blik het spel van zijn tegenstander, van wien hij anders geregeld gewoon was te winnen.

Het scheen hem heden onmogelijk.

Plotseling hoorde men buiten een langgerekt gefluit,

waarna men nogmaals tweemaal korter hoorde fluiten.

De beide spelers werden onaangenaam gestemd doordat zij in hun spel gestoord werden.

„Jij moet spelen,” riep Didier tot zijn vriend, en Chabert, wiens aandacht door het fluiten was afgeleid, beging een dommen zet.

Zegevierend overzag Didier den toestand en in twee trekken had hij zijn tegenspeler schaakmat gezet.

„Daar is niets aan te doen,” zeide Chabert en legde de verteringskosten op de toonbank van de kroeg.

„Maar gij moet toch bekennen, oude, dat het een moeilijke strijd was.”

Chabert keek op zijn horloge en zei:

„Drommels, het is reeds twee uur in den morgen! Zoo laat is het nog nooit geworden.”

Beiden spoedden zich nu huiswaarts. De jonge landsman begeleidde zijn vriend heden niet. Het was laat geworden en hij wenschte nu naar bed te gaan.

Reeds op den straatweg nam hij afscheid van Didier, die alleen verder ging.

Chabert keerde een eind terug en reeds nadat hij eenige schreden gedaan had, traden twee mannen uit de struiken op hem toe.

Het waren Raffles en Rigodin die hem naderden.

„Wel, Charly!” riep lachend en vroolijk lord Lister zijn vriend toe.

„De truc is ons gelukt, je hebt hedenavond voor den laatsten keer met den ouden Didier schaak gespeeld.

Wij hebben intusschen het nest leeggeplunderd! Kom, nu willen wij den boel eens nazien”.

En snel keerden deze drie personen naar hun hotel te Dinard terug.

ZESDE HOOFDSTUK.

Bestolen.

Het was op den volgenden morgen.

De zon stond reeds vrij hoog aan den hemel en zond haar schuine stralen in de slaapkamer van Bariller, toen deze ontwaakte.

Het middel van den dokter moest geholpen hebben, want hij voelde zich veel beter, de verkoudheid was van onbeduidenden aard en zijn toestand veroorloofde hem ongetwijfeld heden de kamer te verlaten.

Hij stond op en belde zijn kamerdienaar, die hem bij het kleeden zou helpen.

Aan het toilet van den heer Bariller werd heden nog meer zorg besteed dan gewoonlijk, want hij was van plan om dezen eersten keer, dat hij uitging, een bezoek te brengen bij de mooie mevrouw Leontieff.

Hij brandde van ongeduld, de bekoorlijke vreemdeling weer te zien en hij zegende bijna het onvrijwillige bad aan de kust van St. Caste, want dit ongeluk verplichtte haar, die hem tot dezen zeiltocht had uitgenoodigd, om hem op beminnelijke wijze tegemoet te komen.

Tegen elf uur was hij met zijn toilet gereed en in een opwelling van vrijgevigheid besloot hij, het weerzien van mevrouw Leontieff te vieren door haar een armband ten geschenke te geven, dien hij eenige dagen geleden in de étalage van den juwelier naast het Casino had bewonderd.

Hij begaf zich naar zijn werkkamer om eenige bankbiljetten uit zijn brandkast te nemen.

Hij vertrouwde zijn geheugen niet en het was zijn gewoonte, telkens zijn aantekeningen te raadplegen, als hij het ingewikkelde woord noodig had om zijn brandkast te openen.

Daarom haalde hij zijn portefeuille te voorschijn en begon het woord samen te stellen:

F. R. I. 32.... N. O. 17.... S. R.... viermaal 13. 2. B.

De letters gehoorzaamden, hij draaide den knop om en trok aan de zware ijzeren deur van de kast.

Deze bewoog zich niet.

Wat was dat?... Had hij zich misschien vergist in het samenstellen van het woord?

Hij keek alles nog eens na met groote nauwkeurigheid, schoof de letters op hun rustpunt terug en zette het mechaniek voorzichtig weer in beweging.

Het resultaat was hetzelfde, de deur der brandkast ging niet open.

Woedend gaf Bariller zijn nuttelooze pogingen op.

Hij verwijderde zich van de weerspannige brandkast en dacht na wat hem te doen stond.

Er was geen twijfel mogelijk, door het een of andere verzuim moest een fout zijn ontstaan, toen hij den laatsten keer de brandkast had gesloten en door deze fout werkte nu het mechaniek niet.

Maar hij was machteloos, hij kon er niets aan doen.

Het eenige wat hij kon doen was, zich tot een mechanicien in Parijs te wenden, de eenige man, die volkomen op de hoogte was van de constructie van het samengestelde slot en die het weer in orde zou kunnen brengen.

Bariller besloot, dezen werktuigkundige des middags telegrafisch naar Dinard te roepen.

Nu had hij geen tijd, hij had haast om zijn schoone vriendin zijn opwachting te maken.

Hij snelde naar den juwelier, die hem kende en hem zonder geld den kostbaren armband ter hand stelde, die als verrassing voor mevrouw Leontieff bestemd was.

Daarop begaf hij zich naar het hotel en verzocht den portier, hem bij mevrouw Leontieff aan te dienen.

Maar het antwoord, dat hij kreeg, haalde hem opeens uit de rozige wolken, waarin zijn gedachten hem hadden gevoerd.

Mevrouw Leontieff was met haar kamenier en haar geheele gevolg des morgens van dienzelfden dag met den eersten trein naar Parijs vertrokken en deze reis was zoo onverwacht en snel opgekomen, dat de omvangrijke bagage hals over kop naar het station gebracht had moeten worden.

De ontnuchterde bezoeker luisterde in zijn teleurstelling nauwelijks naar de verklaringen van den spraakzamen portier en zijn opmerkzaamheid werd

eerst weer opgewekt, toen de man plotseling uitriep: „Ah, pardon!... Maar mevrouw Leontieff heeft een brief achtergelaten voor mijnheer Bariller!”

Een tevreden glimlachje gleed over het gelaat van Bariller.

Deze brief bevatte zeker de opheldering en tevens het vleiende verzoek der schoone vrouw om hem naar Parijs te volgen.

Zegevierend nam hij den brief uit de handen van den portier in ontvangst.

Het couvert was tamelijk groot en zag er in het geheel niet uit alsof het de liefdescorrespondentie van een dame bevatte.

Maar het droeg duidelijk het opschrift:

Den heer Frederik Bariller,
D i n a r d.

Persoonlijk overhandigen.

Haastig liep Bariller naar een der causeuses, die in de hall van het hotel stonden.

Hij nam plaats en opende snel den brief.

Zijn verbazing werd grooter.

De letters, die hij voor zich had, waren met de schrijfmachine geschreven en onmiddellijk kreeg hij het onbehaaglijke gevoel, dat hem hier nog een pijnlijke verrassing wachtte.

Een oude gewoonte volgend, keerde hij den brief om, voordat hij zich met den inhoud bezighield, om naar de onderteekening te kijken.

Het bloed verstijfde hem in de aderen, zijn haren rezen te berge en een ijskoude rilling liep hem over den rug.

Onderaan, aan het eind van den brief, stond de naam Raffles.

Bariller moest al zijn tegenwoordigheid van geest gebruiken en er verlieten verscheidene minuten, voordat hij in staat was den brief te lezen.

Hij keek gedurig angstig om of er ook iemand was, die hem kon gadeslaan.

Toen hij bemerkte, dat dit niet het geval was begon hij te lezen. Reeds het ironische begin van den brief overtuigde hem, dat de verdere inhoud niets goeds voor hem bevatte.

Hij las het navolgende:

Mijn zeer geëerde, waarde heer Bariller! Houd het mij ten goede, dat ik meende mij genoodzaakt te zien, mij te moeten bemoeien met uw zeer geachte persoonlijkheid. Maar u hebt mij op een

harde proef gesteld en ik kan niet anders handelen. Toen de Parijsche pers zich voor eenigen tijd met lof uitliet over mijn daden, hoorde ik van een bewering, die u in uw club gedaan had en die waarlijk de bedoeling had, mijn eergevoel te prikkelen. U spraakt van een brandkast en beweerde dat het slot daarvan zoo samengesteld was, dat ook ik daar niets van zou begrijpen. Sta mij in de allereerste plaats toe, als antwoord op uw beweringen de cijfers van uw veiligheidsslot hier mede te deelen.

Het zijn de letters en cijfers: F R I 32... N., O 17... S. R.... vier keer 13, 2. B.

Dat ik de letters en cijfers van dit geheime slot ken, zou alleen reeds genoeg zijn om mijn gekrenkte eer te bevredigen.

Maar ik ben geen vriend van losse redeneeringen en ik deel u thans mede, dat ik in den afgelopen nacht de degelijkheid van uw brandkast op de proef gesteld heb.

Deze proef overtrof alle verwachtingen en terwijl gij in uw slaapkamer behoorlijk te bed laagt — ik verheug mij er over, dat ik uw slaap niet gestoord heb — toen vond ik in uw brandkast 3 maal 100,000 francs aan banknoten en, wat in deze omstandigheden nog veel meer waarde heeft, ik vond ook een massa brieven, die van uw overledene vrouw afkomstig zijn en waaruit blijkt, in welke betrekking u stond tot de zaak van den veroordeelden Pascal Rigodin.

Van den inhoud dezer brieven heb ik goede nota genomen en dit gaf mij er aanleiding toe om het mechaniek van uw brandkast te veranderen; hoe ik dat veranderd heb, kan ik u tot mijn spijt voorloopig niet mededeelen.

Ik weet wel, dat het aan een bekwamen slotenmaker, na veel moeite, misschien wel gelukken zou, de brandkast te openen, zonder het geheim van mijn verandering te kennen; maar ik durf u gerust te raden om in uw eigen belang dit niet te doen. Want ik was zoo voorzichtig in de brandkast een openlijk bewijs achter te laten, dat u, mijn waarde heer Bariller, een groote lomperd zijt.

Vergeef mij deze openhartigheid, maar het komt mij in dit geval het beste voor open kaart te spelen. Naar aanleiding van alles wat er gebeurd is, heb ik u het navolgende voor te stellen.

Het erfdeel uwer vrouw is verdubbeld, doordat Pascal Rigodin, in overleg met uw vrouw en

indirect ook met u, den diefstal uitvoerde.

De driemaal honderdduizend francs, die ik uit uw brandkast nam, beschouw ik als honorarium voor mijn bemoeiingen. Nu hebt u nog zaken te regelen met Rigodin, die aanspraak heeft op een aandeel in de nalatenschap en dit aandeel reken ik op vijfmaal honderd duizend francs.

Ik erken dat deze prijs hoog schijnt voor de paar brieven die ik gevonden heb; maar u zult wel niet vergeten, dat de inhoud van deze brieven zeer compromitteerend voor u is en dat Rigodin die niet verantwoordelijk kan gesteld worden langs welken weg ik in het bezit der bewijsstukken gekomen ben, ik zeg dat Rigodin u nog in groote moeilijkheden zou kunnen brengen.

Het moet mij van het hart, mijn waarde heer Bariller, dat u zeer lichtvaardig en zorgeloos met deze brieven hebt gehandeld.

Al was het ook een zeker piëteitsgevoel dat u de brieven van uw overledene vrouw deed bewaren, het ware toch wel zoo voorzichtig geweest deze correspondentie te verbranden.

Ik ben er van overtuigd dat u er op dit oogenblik groot berouw van hebt dit niet gedaan te hebben, doch het is nu te laat en u moet berusten.

Maar nu ter zake.

Ik ken het bedrag van uw vermogen zeer nauwkeurig en weet dat bijna uw geheele kapitaal belegd is in Fransche rente en in leeningen stad Parijs en dat het belegd is bij de Crédit Lyonnaise.

Het zijn toevallig allen waarden die onmiddellijk gekapitaliseerd kunnen worden en daardoor is het niet noodig een langere tijd te laten verloop voor de afdoening onzer zaken.

U moet u te dien einde nog hedenavond met den sneltrein naar Parijs begeven, en morgen voormiddags in de centrale van de Credit Lyonnaise op den boulevard des Italiens uw effecten verkoopen en het geld, dat u daarvoor ontvangt aan banknoten bij u te steken.

Met dit pakket moet u om vier uur des namiddags stipt op tijd, op de Place d'Europe zijn en daar wachten voor den ingang van de Métropolitain.

Ik zal persoonlijk aanwezig zijn om het pakket uit uw handen in ontvangst te nemen.

Wend maar geen noodlooze pogingen aan om mij in de val te lokken, want ik heb de brieven niet bij mij en als ik gevangen genomen werd,

dan zoudt gij niet lang op vrije voeten blijven, terwijl het mij zeer zeker spoedig gelukken zou, weer ontslagen te worden.

Zoodra ik het pakket in mijn bezit heb, zal ik mij afzonderen om den inhoud na te zien.

Gij keert naar Dinard terug en den volgenden dag krijgt gij per aangeteekend postpakket uw brieven, die gij dan niet langer behoeft te bewaren; tevens geef ik u dan het woord op, dat ge kennen moet, om de brandkast zonder vreemde hulp te openen. Let wel op al hetgeen ik u hier boven schreef en volg alles met de meeste nauwkeurigheid op.

Ontvang van mij de verzekering van die hoogachting, die ge meent waard te zijn wanneer ge u zelf kent. RAFFLES."

P.S. Als ge uw brandkast opent, dan vindt ge ook een opheldering over de verhouding waarin de schoone mevrouw Leontief tot deze zaken staat.

Met groote ontsteltenis had Bariller deze spottende verklaring tot aan het eind gelezen.

Een gevoel van weerloosheid verlamde hem; hij zat in de val en kon zich niet roeren.

Hij stond op en ging naar buiten.

.....

Het was den volgenden dag, om vier uur des namiddags.

Aan den ingang van het ondergrondstation op de Place de l'Opéra te Parijs, stond Fredrik Bariller, die in zijn rechterhand een pakje hield met vijfmaal honderdduizend francs aan banknoten.

De sporen van een zwaren strijd tusschen hebzucht en vrees, die hem reeds vier-en-twintig uren lang kwelde, waren duidelijk op zijn gelaat te lezen.

Duizendmaal was hij besloten de hulp der justitie in te roepen tegen deze daad, die hij met den naam van diefstal bestempelde, maar telkens kwam het hem voor, dat hij daardoor zich zelf ten val zou brengen.

Hij stond nu op de afgesproken plaats, op de tanden knarsend, met het lichaam geleund tegen de pilaren van de trap van het ondergrondstation.

De wijzer op de groote klok, die op het gebouw aan de overzijde was aangebracht, wees vier uur.

Hij keek telkens weer, als wilde hij om hulp smeeken, naar de beide agenten van politie, die, op het midden van het plein staande, het drukke verkeer regelden, en telkenmale verviel hij weer in moedeloosheid.

Plotseling werd zijn naam door iemand die achter hem stond hem in het oor gefluisterd.

Als door een slang gebeten keerde hij zich om.

De Groote Onbekende stond voor hem!

Met woeste blikken keek hij den man aan, die met een lachend en spottend gelaat zich voor hem boog en aan wien hij machteloos was overgeleverd.

„Ik ben Raffles”, zei de vreemdeling tot hem, en meteen greep hij met zijn rechterhand naar het pakje banknoten, dat Bariller losliet.

„Mijn brieven!” kon deze nauwelijks verstaanbaar zeggen.

„Die krijgt ge morgen te Dinard”, antwoordde Raffles; „alles gebeurt, zooals ik u schreef.”

Bariller wilde roepen, maar de woorden bleven hem in de keel steken.

De vreemdeling keek hem lachend aan en scheen hem tijd te willen laten tot roepen, doch plotseling nam hij zijn hoed af, groette beleefd en zei spottend:

„Wel, wel, ge hebt de zaak wel in overweging genomen.”

Toen keerde hij zich om en was in het volgende oogenblik onder de menigte verdwenen.

Bariller keerde nog denzelfden avond naar Dinard terug en bereikte die plaats den volgenden morgen.

Hij was nauwelijks in zijn villa aangekomen of de postbode bracht hem een pakket.

Hij ging daarmee in zijn studeervertrek en met bevende handen opende hij het.

De brieven kwam te voorschijn en er boven op lag een kaart, waarop hij de volgende woorden las:

„De geheime woorden van uw brandkast luiden: Lord Lister, bijgenaamd Raffles.”

Haastig sloot de getergde man de deur van zijn studeerkamer en ging naar de deur van zijn brandkast.

Hij probeerde de woorden, die op het biljet geschreven stonden; de ijzeren deur van de kast ging open en voor hem lag, naast de onaangerode papieren van waarde, een wit couvert.

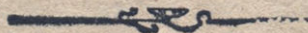
Hij opende het haastig en las:

Gij hebt u er tegen Pascal Rigodin over uitgelaten, dat ge het geheim uwer brandkast aan geen vrouw zoudt toevertrouwen. Ge zijt een ijdeluit en een pocher, want ge hebt uw persoon voor de eerste en mooiste vrouw, die ge ontmoet hebt aan de kaak gesteld.

Toen ge met mevrouw Leontieff in de boot staptet, hebt ge niet vermoed, welke badkuur ge zoudt ondergaan en terwijl ge druipnat en bewusteloos in de boot van uw redders lag, hadden wij den tijd het cijfer van uw brandkast uit uw portefeuille te copiëeren. Wees in het vervolg wat minder blufferig.

Gij hebt deze les duur genoeg moeten betalen

RAFFLES.”

DE GETUIGE.

Voor de strafkamer van de Arrondissements-Rechtbank werd een diefstal-zaak behandeld.

Beklaagden waren twee jonge mannen van vier- en vijf-en-twintig-jarigen leeftijd, waarvan de één een bijzonder knap uiterlijk had, elegant was gebouwd en er in zijn onberispelijk pak hoogst chic en gedistingeerd uitzag. Hij draaide voortdurend met koket gebaar aan de punten van zijn bruine snor, die hij zelfs gedurende den tijd van zijn voorarrest met alle zorg scheen te hebben verpleegd.

Voortdurend keek hij naar de getuige, een mooie, jonge vrouw, die met neergeslagen oogen naast haar man zat.

„Getuige Hagenau wordt verzocht hier te komen!” sprak nu de president, een reeds bejaard heer, wiens stem uiterst welwillend en zeer vaderlijk klonk en die met vriendelijk gebaar de bekoorlijke getuige haar plaats aanwees achter het getuigenhekje.

„Uw naam is Else Windhalm, nietwaar?”

De vrouw knikte.

Haar „ja” was ternauwernood te verstaan.

„Ge zult den eed moeten afleggen, dat ge de waarheid zult spreken en niets dan de waarheid. Ik wijs u er met nadruk op, dat meineed een zware misdaad is, waarop hooge gevangenisstraf staat. Staat ge in eenige dienst- of familiebetrekking tot beklaagde?”

„Neen”.

Getuige bleef bij deze ontkenning met neergeslagen oogen onbeweeglijk staan.

„Kijk mij aan, getuige, en steek de beide voorste vingers van de rechterhand op....”

Aarzelend hief de vrouw de smalle rechterhand op, die zoo juist was ontdaan van den peau-de-Suède handschoen.

„Zoo.... en zeg mij nu na de woorden: Zoo waarlijk helpe mij God almachtig!”

De vrouw herhaalde de woorden.

Haar zachte stem klonk aarzelend.... heel zachtjes maar.

„En vertel ons nu eens, getuige, wat ge van de zaak weet.”

Langen tijd zweeg de jonge vrouw.

Toen sprak ze, met een beweging, alsof zij zich naar links, naar de beklagdenbank wilde wenden:

„Ik weet niets.”

„Hm.....”

De president dacht een tijdlang na en boog zich toen naar den naast hem zittenden rechter, die hem iets in het oor fluisterde.

Toen zei hij:

„Herinnert ge u niet, getuige, één van beide beklagden ooit te hebben gezien?”

„Neen.”

„En ge waart op den dag van den diefstal den geheelen voormiddag thuis?.... Daarin kunt ge u niet vergissen?”

De stem der getuige klonk mat, bijna onverschillig, toen zij antwoordde:

„Des voormiddags was ik thuis, en in den namiddag ben ik naar mijn vriendin gegaan, naar Friedenau, maar toen ik onderweg was, kreeg ik plotseling een geweldigen lust om in de vrije natuur te gaan. Toen heb ik geen oogenblik gearzeld — ik ben op den trein gaan zitten en naar Grunewald gegaan.”

„Doet ge dat wel eens meer?”

„Ja, edelachtbare! Ik ben geen stadskind! Vader was houtvester en ik ben eerst met mijn zeventiende jaar naar de stad gekomen.”

„Ge zijt eerst om tien uur des avonds weer thuis gekomen, zooals uw man vroeger heeft verteld. Hij heeft u daarover aanmerkingen gemaakt.... maar wel voornamelijk over het feit, dat tijdens uw aanwezigheid de diefstal werd gepleegd.”

De getuige keek eerst den president aan en wendde zich toen met een halven draai van haar buigzaam lichaam naar de getuigenbank, waarin een ietwat belachelijk persoon zat: een man van omstreeks vijftig jaren, wiens langwerpige spits hoofd, de kleine spleet-

oogen en de geweldig lange bovenlip geen, al te intelligenten indruk maakte.

Doch de sprekende kin, die een puntbaardje droeg en de mond, waarvan de hoeken sterk waren neergebogen, spraken van een taai, hardnekkig karakter en eigengerechtigheid.

De rechter had zijn babbelachtige mededeelingen telkens moeten onderbreken.

En ook nu toonde Else's echtgenoot, die een heel stuk kleiner was dan zij, wederom neiging om mee te praten en hij wilde al weer gaan staan in de getuigenbank.

De president beduidde hem echter met een handbeweging, dat dit niet gewenscht was en met een kouwende beweging van zijn sterk ontwikkelde kin bleef de handelaar in kramerijen zitten.

Intusschen sprak de vrouw.

De president verzocht haar luider te spreken.

Zij vervolgde thans:

„...Mijn man kan nog al eens heel gauw schelden...”

De man schudde het hoofd, waarop het blonde haar gemillimeterd was.

Toen keek hij, zooals hij reeds eerder had gedaan, naar den elegant gekleeden jongen man, die in de beklagdenbank zat en voortdurend glimlachte tot de jonge vrouw.

„Ik zou,” meende de president thans weder, „niet zoo den nadruk leggen op al deze kleine, schijnbaar geheel onbeduidende bijkomstigheden als het niet moest leiden tot de beoordeeling van dit geval en...”

Hij had, terwijl hij sprak, de jonge vrouw in de donkere oogen gekeken, die met zoo'n merkwaardig hulpeloozen blik tot hem opzag.

Toen begon hij opnieuw:

„De persoonlijkheden van de beklagden en wel voornamelijk van beklagde Berger, die, en met reden, in zijn omgeving „Mooie Dolf” wordt genoemd — en voorts hun eigenaardigen aanleg om zware diefstallen te plegen, leiden er toe, hier verschillende omstandigheden in aanmerking te nemen, waarvan in andere gevallen wellicht in het geheel geen notitie zou zijn genomen.”

De personen op de publieke tribune, die dicht bezet was door een belangstellende schare, rekten hunne halzen uit.

En den advocaat, die van uit de advokatenbank met alle aandacht de zitting volgde, scheen het, alsof bij deze woorden van den president van de rechtbank de jonge vrouw zachtjes begon te beven.

Het volle licht der Meizon scheen plotseling in stralende kracht door de hooge vensters van de rechtzaal en goot zoo felle stralen op het podium en de groene tafel, waaraan de rechtbank was gezeten, dat de president den deurwaarder verzocht de gordijnen dicht te trekken.

Nu sprak de president:

„Beklaagde,” en hij boog het voorname, fijn-besneden gelaat naar de beklagdenbank, „maakt op mij den indruk, alsof hij zich hier wil voordoen als een charmanten ondeugd; ik zal hem evenwel....” de stem van den president beefde van ingehouden drift: „...ik zal hem echter voorgoed den lust benemen, altijd mooi weer te spelen en zich steeds voor te doen met dit galante air!”

Op het zondaarsbankje richtte één der beklagden zich hoog-op en leunde met een uitdrukking van trots op het knappe gelaat, den rug tegen de leuning.

Zijn medeplichtige, een kerel die er uitzag, alsof hij voor galg en rad was opgegroeid, keek zijn kornuit na deze woorden aan met scherpen blik.

„Beklaagde Berger,” herhaalde de voorzitter thans weer op een toon, ontdaan van allen hartstocht, „heeft namelijk de gewoonte, eerst kennis te maken met de vrouwelijke leden uit het huis, dat hij en zijn kamerad later denken te berooven.

Hij laat het volstrekt niet altijd bij de dienstmeisjes. O, neen, hij loert ook op de kindermisjes, kinderjuffrouwen en gouvernantes.

Dat is natuurlijk *hier* volkomen buitengesloten,” de oude heer sprak plotseling veel vlugger.

„Juffrouw Hagenau heeft ons straks verklaard, dat zij beklagde niet kende.... en nooit had gezien... wat hebt gij, mijnheer Hagenau?... Gij wilt beweren, dat ge u verbeeldt, getuige al eens te hebben gezien? Ja, ja, dat hebt ge vroeger al eens verklaard: Op den dag van de inbraak hebt ge, toen ge vroegtijdig uw woning verliet, een man zien patrouilleeren aan de overzijde der straat; die man keek voortdurend naar uw woning, naar een der vensters, waarvoor uw vrouw stond, die u wilde nazien.... nietwaar?... Maar ge hebt niet met zekerheid kunnen volhouden, dat deze man en beklagde dezelfde zijn?”

„Heeft juffrouw Hagenau beklagde misschien ook op de straat zien loopen?” vroeg de advocaat.

De vrouw schrok hevig.

Haar gelaat toonde een uitdrukking vol ontzetting en zij keek eerst den advocaat en toen mooien Dolf aan, die grijnzend haar den blik teruggaf.

Daarop keek zij den president aan, die vriendelijk zei:

„Maak u toch niet zoo zenuwachtig, juffrouw Hagenau”; hij draaide eens aan het gouden jonkheerskroontje op zijn zijden das, „het zou immers heel goed mogelijk hebben kunnen zijn, dat ge beklagde op dienzelfden morgen ook hadt gezien.... herinnert ge u dat misschien?”

„Neen, neen,” sprak zij haastig, „ik....”

Zij had willen zeggen: „Ik heb heelemaal niet naar beneden gekeken.”

Maar zij bedacht zich nog bijtijds, dat dit een leugen was, die door ieder moest worden opgemerkt. En terwijl ze zoo voortdurend haar geest liet werken, en haar gedachten rondsprongen als een hondje, dat men aan een touw meetrekt, moest ze voortdurend denken aan het portret, het kleine portret van 2 centimeter grootte, dat hij haar had afgenomen, toen zij bij Paulsborn in het café zaten — zij en die man daar achter haar op het beklagdenbankje, wiens oogen in haar rug brandden.... terwijl ze met hem.... in het bosch.... was.... had de ander het huis geplunderd....

Ach, zij had neiging om het uit te gillen.... te schreeuwen.... en weg te loopen.... en in plaats daarvan stond ze achter het getuigenhekje en keek woedend naar de hand, die ze had opgeheven om den meened af te leggen.... Maar toen was het haar, alsof iemand heel schuchter den arm om haar moede schouders legde.

En opkijkend zag zij in het trotsche en toch zoo goedige gelaat en haar tegenstand werd sterker en haar ziel rustig....

Zij had niet gehoord, dat hij zeide:

„Ge kunt gaan zitten!”

Eerst toen hij haar dat door een handbeweging bevestigde, begreep zij.

De ambtenaar van het Openbaar Ministerie hield zijn requisitoir.

Daarna kwam het woord aan den toegevoegden verdediger, een jong, onbeholpen, slecht bespraakt advocaat. Doch terwijl hij wilde opstaan, tikte mooie Adolf hem op den schouder en reikte hem iets toe.

De jonge vrouw wist op dit oogenblik, zonder dat zij zich omgekeerd had, dat nu haar portret te voorschijn kwam.

Doch zij beefde niet meer; haar bloed was verstijfd en haar hart had bijna opgehouden te kloppen.

De jonge verdediger kreeg het woord. Met een wantrouwend blik op de getuige trad hij tot voor de rechters.

Terwijl hij op fluisterenden toon tot den president sprak, was de zon reeds ondergegaan en begon het in de zaal te schemeren.

De president stond op, keek de geplaagde vrouw aan en sprak met luider stem:

„Goddank! het valt ons nu gemakkelijk om ons oordeel uit te spreken. Tot dusverre verkeerden wij nog eenigszins in het onzekere, maar Adolf Berger zelf gaf ons het bewijs in handen, dat hij veroordeeld moet worden!.... Het is dit portret, dat juffrouw Hagenau voorstelt! Hij toonde dat aan den verdediger en gaf daar een verklaring bij, die zulk een sterk vermoeden tegen de getuige uitspreekt, dat ik mij niet bevoegd acht, hier nog een enkel woord over te spreken!... Zwijg!...” riep hij tot den mooien Adolf, die, naar het scheen, iets wilde zeggen. „Zwijg, of ik laat je de boeien aanleggen en wegbrengen....”

En thans weer kalm, alsof er niets gebeurd was, zei hij:

„Ik geef thans weer het woord aan den ambtenaar van het Openbaar Ministerie!”

Deze sprak slechts kort en toen beklagde Berger het laatste woord kreeg, stamelde hij alleen de woorden:

„Ik ben het niet geweest, ik ben mij van geen schuld bewust.” —

Beiden beklagden werden veroordeeld....

Toen de jonge vrouw de zaal verliet, keek zij den president nog eens aan en de gloed harer oogen zei:

„Het leven, dat ge gered hebt, behoort u!”

Hij echter antwoordde door zijn zwijgen en zijn zachten, kalmen glimlach:

Ga heen in vrede!”

HET NIEUWE TESTAMENT.

Er bestond een testament, zooals ieder ander, ten minste er stond niet meer in, dan in ieder ander. Doch het was mooier, in bruin leder gebonden; de bladeren waren verguld op snede, en de letters waren zóó sierlijk, dat men het kleine boekje gemakkelijk in den zak kon steken.

Den heer Nettor Schreiber bediende zich van 'dit boekje, wanneer hij in zijn meisjesklasse godsdienst-onderricht gaf.

Hij legde het altijd zorgvuldig tusschen de beide inktpotten voor zich op den lessenaar.

Heden stond ook weder „godsdienst” op het leerplan.

De huisklok had juist met een schrillen klank het uur van onderwijs in het levendige schoollokaal aangekondigd. De mondjes der tienjarige meisjes verstomden, en zwegden spoedig geheel, want in de gang klonk het bekende gekraak der laarzen van Schreiber.

Onmiddellijk daarop trad hij binnen, de groote mijnheer met de vriendelijke oogen en het vaderlijke wezen, dien zij allen zoo gaarne mochten lijden.

Hij scheen dezen dag bijzonder goed in zijn humeur te zijn; zijn oogen glinsterden ten minste zoo vriendelijk, toen hij de leerlingen groette.

Gezang en gebed waren geëindigd. De meisjes gingen weer zitten. Eveneens nam Schreiber plaats. Eerst tastte hij in den zak en nam daar zijn nieuw testament uit, waaraan al de blikken der kinderen met zooveel bewondering, alsof het iets buitengewoons was, hingen.

Het onderwijs liep tot zijn tevredenheid zonder stoornis of opgewondenheid af. De oogen der meisjes vestigden zich met waren ijver op het gelaat van den onderwijzer.

Alleen twee oogen konden op dezen dag niet recht vroolijk naar den lessenaar kijken. Af en toe keken zij met schuwen blik naar het nieuwe testament, verguld op snee. Daarna kwam er op het mooie kindergelaat een lichte blos.

Het was Charlotte, die daar op de achterste bank voorlas — een der beste leerlingen van Schreiber — doch vandaag had zij op geen enkele vraag geantwoord.

Het uur was voorbij. Met een vriendelijk knikje verliet de onderwijzer het vertrek, zijn nieuw testament op den lessenaar achterlatend. Hij had het eerstvolgende uur in dezelfde klasse les.

Na zijn vertrek begon onmiddellijk opnieuw het vroolijke en levendige gesnap, die onstuimigheid, die de pedante schoolmeesters zoo gaarne aan boos opzet toeschrijven.

Paarsgewijze verlieten de meisjes het vertrek, om de vijftien minuten pauze op de speelplaats door te brengen.

Charlotte verscheen het laatste. Zwijgend ging zij tot aan de deur mede, doch plotseling keerde zij zich met een schuwen blik op haar schoolvriendinnen om en overtuigde zich nogmaals, of zij haar heengaan ook soms opgemerkt hadden.

De pauze was geëindigd. Het volgende uur nam een aanvang. Levendig gesticuleerend kwam het kleine troepje in het vertrek, totdat Schreiber door zijn verschijnen aan het lawaai een einde maakte.

Verwonderd keek hij naar zijn lessenaar en wierp toen een vragenden blik op zijn klasse. Zijn nieuwe testament was verdwenen. Het was niet op de gewone plaats.

Hij zeide er echter niets van. Het was toch mogelijk, dat een collega gedurende de pauze het boek had weggenomen. De opgewonden blikken van zijn leerlingen temperde hij door met het onderwijs een aanvang te nemen.

Toen de klok het einde aankondigde, verliet hij volgens zijn gewoonte het schoolvertrek. Nauwelijks was het kraken van zijn laarzen in de lange gang niet meer hoorbaar, toen de opgewondenheid onder de meisjes losbarstte.

„Het nieuwe testament van Schreiber heeft men gestolen! Wie is de dief?” Deze vraag werd in alle mogelijke toonaarden uitgeroepen.

„Het mooie testament, verguld op snee!”

„Daartoe behoort een groote dosis brutaliteit!”

„Ik heb het niet gedaan; ik was op de speelplaats, niet waar, Liesel? Wij hebben samen de duiven gevoerd.”

„Ja.”

„En ik was er ook bij.”

„Ik ook!”

„Ik ook.”

Zoo klonk het met een vroolijk gevoel van onschuld aan alle kanten. Alleen Charlotte deed niet mede. In het begin was zij zeer verlegen geworden. Nu kreeg zij haar leesboek en beproefde te lezen. Zij zag wel is waar niets, doch het gaf haar toch afleiding.

„Wie was dan in de pauze boven?”

„Lotte, was jij op de plaats?”

„Ik! Ja!” zei Charlotte en keek weer in haar boek.

„Ik heb je niet gezien. Met wie liep je dan?” — Geen antwoord — „Wie heeft Lotte op de binnenplaats gezien?”

„Ik niet” — „Ik ook niet!” — „Ik ook niet!”

„Het is niet waar! Lotte, je hebt gelogen. Je waart niet beneden. Je bent hier geweest! Jij moet toch gezien hebben, wie het gestolen heeft.”

Nu drongen zich allen op haar heen. „Lotte wie was het? Jij weet het. Wij zullen het aan mijnheer Schreiber zeggen!”

Charlotte werd hoe langer hoe verlegener. Zij keek

wanhopend voor zich, terwijl al de meisjes zich in een dichten kring om haar heen drongen.

„Zij wil het niet zeggen,” riep een van hen.

„Zij heeft het misschien zelf gestolen,” voegde haar buurmeisje Louise er aan toe.

Charlotte had reeds lang op het punt gestaan te schreien. Nu brak eensklaps de tranenvloed los. Zij ging met haar hoofd op de bank liggen en snikte hartverscheurend.

„Foei, dat is gemeen van jullie,” riep een medelijdende stem. „Dat zal ik aan meneer Schreiber vertellen. Lotte steelt niet.”

„Het is wel waar,” riep een ander. „Zij schreit, dat is haar kwaad geweten.”

„Niet waar, jij hebt het gestolen.”

„Ja, ja, zij is het wel geweest. Zij was niet beneden!”

„Wij willen het onderzoeken!”

De groote Louise tastte onder de bank en haalde er de schooltasch van Charlotte vandaan, om die open te maken. Doch met buitengewone geestkracht pakte Charlotte haar beet en omkleemde haar met beide armen. Het was een oogenblik stil. Toen werd de strijd algemeen. Drie andere meisjes grepen mede toe.

„Natuurlijk zit het in haar tasch. Waarom laat zij ons er dan niet inkijken?” riepen de anderen.

„Nee, nee, jullie moogt er niet inkijken,” snikte Lotte op hartverscheurenden toon.

„Als je gestolen hebt, ben je een dief!”

Na een korten tegenstand werd haar de tasch ontruk.

De groote Louise opende haar en haalde, tot verwondering van de andere meisjes, inderdaad het nieuwe testament van Nettor Schreiber te voorschijn.

„Zie je, zie je!” riep zij zegevierend. „Foei, Lotte, dat had ik niet van je gedacht.”

„Ik wil niet langer naast een dievegge zitten!”

„Wij zullen het aan meneer Schreiber weer ter hand stellen.”

„Nee, nee! Laat het in haar tasch blijven, opdat hij het zien kan, anders gelooft hij het misschien nog niet eens!”

„Ja, ja, dat zullen wij doen! Foei, schaam je wat, dievegge! —”

Lotte lag nog altijd met haar hoofd op de bank en weende en snikte er tusschen door.

„Jou leelijke dievegge!” sprak Louise en ging met haar boeken naar het andere einde van de bank.

Nu waren ook de medelijdende stemmen verstomd; niemand trok nu meer voor het meisje partij.

Het nieuwe lesuur nam een aanvang.

Schreiber kwam weer in het lokaal.

Ieder stak bij zijn komst den vinger op. Ieder wilde hem het eerste vertellen, dat de dief gevonden was.

Het gelaat rood van opwinding keken de meisjes met de grootste spanning naar het kalme, vriendelijke heldere oog van hun onderwijzer.

„Welnu, wat is er gebeurd, kinderen?”

„Charlotte heeft uw nieuw testament gestolen,” antwoordde verscheidene stemmen tegelijk.

„Charlotte? — ach! geloof dat toch niet!”

„O, ja, o, ja! Wij hebben het in haar tasch gevonden; het zit er nog in.”

„Wat?”

Een lichte blos van ontroering vloog over het gelaat van den onderwijzer. Te gelijkertijd hoorde hij het luide snikken van zijn lievelingsleerlinge.

Met zijn paedagogische takt dacht hij tegelijkertijd, dat er de een of andere drijfveer voor dezen diefstal moest bestaan.

Hij kende dit kind reeds sedert vier jaren. Hij ging naar de achterste bank, nam Charlotte bij de hand en zei vriendelijk: „Kom Charlotte, wij willen eens met elkander praten”.

Charlotte begon krampachtig te snikken en liet zich gedwee naar het huis van den onderwijzer brengen, die — zooals ook nog heden in kleine plaatsen de gewoonte is — op de bovenste étage van het schoolgebouw was gelegen.

„Welnu, Charlotte! wil je mij niets zeggen?”

Charlotte snikte onafgebroken.

De bejaarde onderwijzer herhaalde met kalme stem.

„Wil je mij niets zeggen, Charlotte?”

Nog altijd geen antwoord.

Nu ging de vriendelijke man in zijn leuningstoel zitten, trok het kind naar zich toe en sprak liefkozend:

„Kijk eens Charlotte, ik ben toch je onderwijzer, en je houdt toch veel van mij, niet waar? Je kunt mij alles vertellen, alsof ik je vader was. Kom nu en schrei niet meer, en stort je klein hartje voor mij uit.”

Charlotte schreide nog altijd.

Het teere lichaampje beefde, terwijl de hand van den onderwijzer liefkozend langs het hoofd van de kleine streek.

„Vertel mij nu, Charlotte, heb je mijn nieuw testament inderdaad weggenomen?”

Het kind kon geen antwoord geven.

Een zacht hoofdknikje was het enige antwoord.

„Welnu, vertel mij bedaard, waarom je dat hebt gedaan.”

„Mijn vader — mijn vader,” snikte Charlotte, opnieuw in tranen losbrekend.

„Ja vader? Wat is daarmee gebeurd? Is hij soms ziek?”

„Ja — heel z — iek!”

„Dat doet mij hartelijk leed; doch hij zal wel weer herstellen. Ik zal hem morgen gaan bezoeken. Zal ik?”

„Ja.”

Charlotte tilde een weinig haar hoofd op. Haar tranen hielden langzamerhand op te vloeien. Alleen snikte zij nog van tijd tot tijd.

„Doch, vertel mij nu, lief kind, wat heeft mijn nieuw testament met de ziekte van je vader te maken?”

Bij deze woorden streek hij haar vriendelijk de wangen, terwijl zij haar handjes vertrouwelijk op zijn schouder legde.

„Je wildet hem zeker daaruit voorlezen, niet waar?”

„Neen.”

„Welnu, vertel het mij dan.”

„Grootmoeder — heeft ge — zegd: wanneer wij — hem een — nieuw — testa — ment onder het hoofdkussen leggen — dan —”

Nu kwamen weer de waterlanders. Zij begon weer te snikken.

„Heeft grootmoeder gezegd dat je vader dan weer spoedig beter zou worden. Is dat niet zoo?”

„Ja.”

„En toen dacht je, dat mijn nieuw testament daar het beste voor geschikt was, niet waar?”

„Omdat grootmoeder zeide: het moet — een zijn dat niet door — zondige handen gebruikt — is.”

„En je gelooft, dat ik — dat ik vrij van zonde — dat mij handen rein zijn?”

„Ja.”

Dit klonk zóó beslist, dat het uit innige overtuiging moest gesproken zijn. Daarbij sloeg zij de oogen naar hem op en keek hem vol vertrouwen in het goedge gelaat.

Een fijn glimlachje gleed langs het gelaat van den onderwijzer.

Ontroerd door het kinderlijke vertrouwen werd hij tot tranen toe bewogen.

Hij trok het kind nog dichter naar zich toe en drukte haar de kleine hand.

„Je zult mijn testament behouden,” sprak hij „Ik

schenk het je. Helpen kan het je vader niet, doch jij zult het aan je vader met een vriendelijken groet van mij geven. Hedennamiddag zal ik hem bezoeken. Misschien kan ik er wat toe bijdragen, hem gezond te maken. Is je hartje nu weer vroolijk en kalm?"

Een zalig lachje was het antwoord.

„Ga nu gerust naar huis, en wanneer je morgen op school komt, wees dan niet angstig! Ik zal er voor zorgen, dat de meisjes uit je klasse je niet zullen uitschelden.”

Charlotte snelde gelukkig naar huis. Schreiber ging beneden naar de meisjesklasse. Met spanning keken allen hem aan. Op zijn gelaat lag echter zoo iets kalms, dat zijn leerlingen er onmiddellijk door bevredigd werden.

Toen nu de stilte ingetreden was, vertelde hij den

kinderen op zijn gevoelvolle wijze, welk groot verdriet het kleine hart van Charlotte gedrukt had, en dat de liefde voor haar zieken vader haar er toe verleid had, het testament weg te nemen. Hij verstond het, om na deze opgewondenheid de ontvankelijke kinderharten zoo ten voordeele van Charlotte te hernemen, dat allen innig medelijden met haar hadden. En toen nu Schreiber vroeg: „Wilt ge mij bepaald beloven, er niet meer over te spreken?" antwoordden allen — ook de groote Louise — „Ja!"

Toen den volgenden morgen Charlotte weer op school kwam, had ieder een vriendelijk woord voor haar, allen wilden in de pauze op de plaats met haar wandelen, en de groote Louise liep zoo dicht zij maar kon naast haar klein buurmeisje.

Een huwelijksreis.

E i b z e e, 12 Juli.

Dierbare Mama!

Nuben ik reeds twee heele dagen van u weg en moet mij werkelijk haasten, u eenig bericht te zenden. Ach, ik ben zoo gelukkig; ik kan het u in het geheel niet vertellen. Emil is echter zoo lief en goed, en wat hij uit mijn oogen lezen kan, doet hij terstond. En hij istoch ook zoo'n knap man, niet waar, beste mama!

Onze reis ging over München, met den trein naar een kleine stad (den naam heb ik vergeten) en vervolgens met den omnibus hierheen. Het bevalt mij hier uitstekend. Die grootsche bergen, de donkere bosschen, het heerlijke weer — — ach, alles is zoo heerlijk en mooi.

En toch heb ik altijd weer heimwee naar u. Ik kan ergeen woorden voor vinden, hoezeer ik naar onze gemakkelijke, mooie woning verlang, die u voor ons beiden zoo prachtig hebt ingericht.

Met de hartelijkste groeten,

Uw overgelukkige dochter Emma.

P.S. Emil kan geen oogenblik buiten mij. Zelfs nu zit hij naast mij en schrijft in zijn dagboek.

UIT EMIL'S DAGBOEK.

Zoo, nu ben ik dus gelukkig getrouwd en dat wel in den volsten zin van het woord: gelukkig en getrouwd. Ik geloof, dat dit geen tegenspraak kan dulden.

Mijn vrouwtje en ik zijn nu werkelijk een paar, dat door genegenheid bij elkander gebracht is.

Deze nieuwbakken toestand zal mij echter geenszins verhinderen, een oude gewoonte getrouw te blijven. Zooals vroeger zal ik van tijd tot tijd mijn bevindingen in dit boek neerschrijven en ze nog vele dagen bewaren. (Wat zit zij daar lief en schrijft! Het is inderdaad om er een schilderij van te maken.) Mijn voornemen is nu om bij het geluk, dat ik smaak, zulk een vrouwtje te hebben, haar met het schoone Tirol kennis te laten

maken, dat schoone land, dat ik eens met zooveel genoegen doorgereisd heb. — Ik was buitendien ook verblijd, dat de trein tot Carmisch gaat en dat niet meer de ongemakkelijke omnibus behoeft te worden bezigd.

O e z, 15 Juli.

Lieve Mama!

Vandaag slechts eenige regels, daar de post onmiddellijk vertrekt. Mijn verlangen naar huis wordt helaas hoe langer hoe erger. En toch durf ik er Emil niets van te zeggen. Hij vindt deze reis zoo buitengewoon prettig, dat ik hem toch onmogelijk kan zeggen, dat ik liever terug wou keeren.

Doch ik breng hem dit offer gaarne, want hij is toch zoo lief en goed, en alle dagen wordt hij nog liever. Neen, ik moet hem toonen, dat ik mij met hem verheug.

P.S. Schrijf niets hierover in uw brief, dien ik poste restante Meram verwacht! Doe in elk geval, alsof mij de reis bijzonder veel genoegen verschaft!

UIT EMIL'S NOTITIEBOEK.

Het is eigenlijk bij ons mannen geen gewoonte, om te bekennen, dat ons een vrouw gelukkig maakt. Wij bezitten misschien daarin een onrechtvaardigen trots, dat wij alles aan ons zelf te danken hebben, alles wat ons gelukkig heeft gemaakt.

Doch met dit boekje kan ik een uitzondering maken. Emma is ook zoo lief, zoo hartelijk en daarbij zoo schalksch en naïef!

En wat mij bijna het meest verheugd: mijn voor-nemen, haar met deze reis een genoegen te verschaffen, heb ik geheel en al bereikt.

Het is bewonderenswaardig, hoe al dat nieuwe, wat zij ziet, haar bekoort; hoe gaarne zij zich laat onder-richten, en hoe haar lust om te reizen gestadig aan-wakkert. Ik had achter dit stille meisje niet zulk een levendigheid gezocht. Zooals al het schoone en ge-lukkige, heeft intusschen ook deze reis haar schaduw-zijde. Het reizen is toch vreeselijk ongemakkelijk! Men heeft slechts de keus, of om in den omnibus dooreen geschud te worden en bijna te stikken, of in het zweet zijns aanschijns over berg en dal te klauteren. Dat was vroeger toch anders, toen ik de eerste maal hier reisde.

En dan iederen nacht in een ander bed slapen, het eene nog stikkender dan het andere. —

En dan ben ik aan Kulmbacher gewend, zoodat mij in het geheel geen ander bier meer smaakt, en aller-minst dat van Tirol.

En ook het eten! De geitebok van gisteren, die ons als gebraden gans werd opgedischt, ligt mij heden nog voor de maag. — Doch ik offer mij gaarne op. Ik wil gaarne honger lijden en transpireeren en landwijn drinken, wanneer ik mijn geliefd vrouwtje het mooie Tirol kan laten zien. Schaam je, ouwe jongen, zoote lamenteeren! Laat niet het geringste merken, zodat je haar het genoegen niet bederft! Je weet toch, hoe gaarne zij reist!

De volgende aflevering (No. 66) bevat:

„Erfenisjagers”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Odeon-Jumbo-Fonotipia

bieden de meest uitgebreide
Muziek-repertoires

Muziek en Zang

voor Jong en Oud,
voor

IEDEREEN!

PROGRAMME

Odeon-Jumbo-dansmuziek

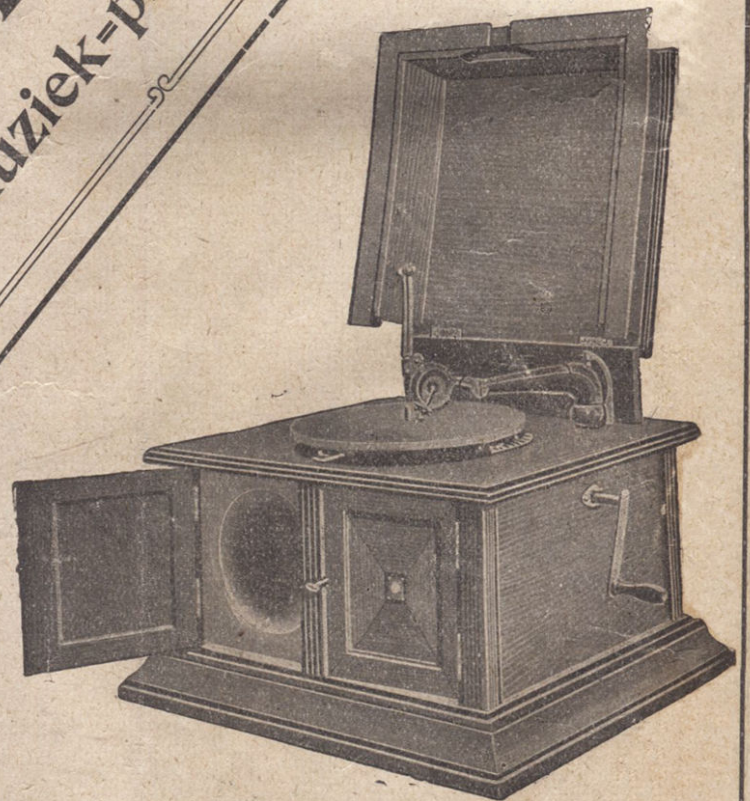
VRAAGT toezending van onze

CATALOGUSSEN

voor Gramophones
en Records

Odeon=Jumbo=Fonotipia
de Beste Muziek-platen en Gramophones

Muziek en Zang
brengen
Vreugde in uw Huis

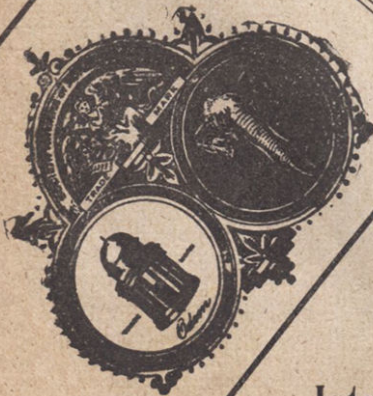

GRAMOPHONE „WEBER”, MODEL 1912

Eene collectie van meer dan 50 verschillende modellen Gramophones, in alle prijzen, alle genres
Belanghebbenden worden beleefd uitgenoodigd een bezoek aan onze Monster-zaal te brengen

VERKOOP UITSLUITEND DOOR H.H. AGENTEN

International Talking Machine Co. M. Stibbe & Co. - Amsterdam, Singel 322

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, **de geniaalste aller dieven**

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofte hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.